

RUUSU-RISTI-KIRJASTO N:o 38

KRISTUKSEN TUTKIMATON RIKKAUS

HELSINGIN ESITELMIÄ TAMMIKUULLA 1929
PITÄNYT
PEKKA ERVAST

HELSINGISSÄ 1930
MYSTICA

O. Y. LÄNSI-SUOMEN KIRJAPAINOSSA RAUMALLA 1930

O—r K:lle
lämpimällä kädenpuristuksella

Tekijä.

SISÄLLYS:

I.	Neljä Kristus-syntymää.....	Siv.	1
II.	Kosmillinen Kristus	„	7
III.	Kristus näyttämön takana.....	„	13
IV.	Lemuria ja Atlantis.....	„	19
V.	Kristus ja Jeesus	„	25

NELJÄ KRISTUS-SYNTYMÄÄ.

Moderni psykologia eli nykyaikainen sielutiede on alkanut omistaa yhä enemmän ja enemmän huomiota sille ihmissielun salaiselle puolelle, jota tämä psykologia nimittää milloin alitajunnaksi milloin tuntemattomaksi. Professori Freudin alkuunpanema psykoanalyttinen tutkimus on paljastanut yhä uusia sokkeloita tästä ihmissielun merkillisestä puolesta, ja nämä paljastukset eivät ole erikoisesti imartelevia meille ihmisille, sillä ne ovat vetäneet päivän valoon monenlaista romua, mitä meidän sielumme sala-aitoissa piilee.

Toiselta puolen nämä tutkimukset ovat olleet omiansa vakuuttamaan, että ihmissielu ei vielä olekaan läpeensä tunnettu, vaan että siinä piilee paljon tutkimattomia aloja, paljon yllättäviä mahdollisuuksia. Avoimna on kysymys, mitä kaikkea sieltä voi löytyä.

Kuka ties sieltä voi löytyä paljon hyvääkin. Nykyaikainen tutkimus on tosin paljastanut enemmän dionysosmaista kuohuntaa ja tunteenomaisia pyöртеitä meidän sielussamme kuin apollonisia rauhan säveliä, mutta sen johdosta, mitä on tullut ilmi tämän tutkimuksen kautta, voidaan kuitenkin jo ymmärtää, että ihmisen sielussa saattaa piillä semmoistakin, jota nykyaikaisen teosofian ensimmäinen julistaja H. P. Blavatsky oli tottunut nimittämään Kristus-prinsiipiksi. Oleellinen puoli teosofisessa, varsinkin ruusuristiläisessä elämänymmärryksessä onkin tieto ja vakaumus n.s. mystillisestä Kristuksesta. Mystillinen Kristus asuu ihmisen sisällä, ihmisen vapahtaja on ihmisessä piilossa, ja tämä mystillinen Kristus, joka on jokaisessa ihmisessä – „Kristus meissä”, niinkuin apostoli Paavali sanoo, – ei ole ainoastaan jokaisessa yksilössä piilevä „prinsiippi” eli useimmissa itsetiedoton henkinen voima, vaan on samalla kosmillinen Kristus, Logos, Jumalan Poika, – suuri, ihmeellinen tajunnan todellisuus koko ihmiskunnan, koko maailman, koko olemassaolon takana. Tahdomme palata tähän kysymykseen myöhemmin, nyt tulee meidän vain pitää mielessä, että ihmisen sisässä piilevä mystillinen Kristus todella on maailmoita syleilevä voima, jumalallinen tajunta, jossa ei ole mitään muuta kuin hyvää.

Ihmisen sisässä vaikuttaa toisia kosmillisia voimia, sillä me ihmiset olemme tekemisessä koko maailmankaikkeuden kanssa. Ihminen on mikrokosmos eli pienoismaailma, ja sillä lauseella tarkoitetaan, että samat luonnon- ja luomisvoimat, jotka vallitsevat maailmankaikkeudessa eli makrokosmoksessa, toimivat myös ihmisessä. Hänessä heijastuvat maailmankaikkeuden kaikki voimat. Sentähden hänessä ja häneen vaikuttavat monenlaiset maailmanvoimat – sanokaamme niitä tähtivoimiksi, – jotka ovat omiansa houkuttelemaan häntä pahaan, itsekkyyteen ja syntiin; mutta liian usein ihmiskunnan historiassa unohdetaan, että ihmisessä myöskin elää ja vaikuttaa se ihmeellinen kosmillinen voima, jota nimitämme Kristukseksi ja joka on yksinomaan hyvä. Tämä on ihmisen suuri etuoikeus kaiken muun luomiston rinnalla. Ihmisessä yksin on Jumalan Poika.

Nimittäessäni tätä esitelmää „neljäksi Kristus-syntymäksi” en ole tarkoittanut Jeesus Natsarealaisen edellisiä jälleensyntymiä, vaan neljää mahdollisuutta jokaisen ihmisen elämässä, jotka voisivat viedä hänet täydelliseen yhteyteen kosmillisen Kristuksen kanssa, vaikka hän useimmiten ne sivuuttaa ottamatta niistä vaarin. Ne ovat semmoisia tapahtumia hänen elämässään, jolloin kosmillinen Kristus-voima erikoisesti vaikuttaa häneen ja tarjoutuu hänen käytettäväkseen, tai – kuten uskonnollisella kielellä voisimme sanoa – jolloin vapahtaja kolkuttaa hänen sydämensä ovelle. Neljä semmoista vaihetta on ihmisen elämässä, ja niihin tahtoisin lyhyesti kääntää huomiomme, samalla todeten, kuinka vähän näitä mahdollisuuksia ymmärrämme.

Tietysti nämä neljä kohtaa ihmisen elämässä eivät satu jokaiselle ihmiselle, koska jokainen ei elä niin kauvan, että hän ennättää joutua niiden kanssa tekemiseen. Ensimmäinen semmoinen Kristus-syntymän mahdollisuus on ihmisen syntymä ja sitä seuraava ajankohta. Toinen Kristus-syntymän mahdollisuus ihmisen elämässä on hänen astumisensa lapsuudesta nuoruuteen, jolloin hänen tunne- ja sukupuolielämänsä herää toimintaan. Kolmas samanlainen kohta ihmisen elämässä on se, jolloin miehuus hänessä alkaa, jolloin järkielämä tulee hänessä niin voimakkaaksi, että se alkaa uutta periodia. Lopuksi neljäs samanlaatuinen kohta ihmisen elämässä sattuu silloin, kun ihminen astuu miehuudesta vanhuuteen ja tullen vanhaksi saavuttaa kyvyn tulla uudestaan lapseksi. Silloin tarjoutuu hänelle neljäs Kristus-syntymän mahdollisuus.

Jos nyt käännämme huomiomme ensinnäkin ihmisen syntymiseen tähän maailmaan, kysymme: miten sitä voi verrata Kristuksen syntymiseen tai sanoa Kristus-syntymäksi? Sitä on kuitenkin tahdottu kaikessa kristillisessä symboliologiassa teroittaa, se on alkuaan ollut kristillisen esoterismin sisältö ja tarkoitus. Kun kristinuskko puhuu Jeesuksen syntymästä ja sanoo, että silloin syntyi vapahtaja maailmaan, niin tämä on persoonallisesti ja historiallisesti totta Jeesus Natsarealaisen suhteen, mutta samalla on siihen kätkeyty – niinkuin kaikkeen, mikä tapahtuu tässä maan päällä – syvempi, esoteerinen merkitys, joka koskee kaikkia ihmisiä. Itse asiassa on niin, että kun ihmislapsi syntyy fyysilliseen maailmaan, voimme täydellä syyllä sanoa: Kristus on syntynyt. Jokaisessa ihmisessä piilee näet mystillinen Kristus, mutta niinkuin kirkkoisä Tertullianus sanoo, jokainen lapsi on syntyessään kristitty eli Kristusmainen, koska hänen sielunsa on puhdas kuin lehti, johon ei ole vielä mitään kirjoitettu. Lapsella, joka syntyy, on elämän kaikki mahdollisuudet edessään: hän on vapahtaja, Kristus, joka on syntynyt maailmaan.

Jokainen meistä tietää, että ensimmäisinä kuukausina pienen lapsen elämässä tulee näkyviin jotakin niin puhdasta, kaunista, pyhää ja avutonta, että emme saata muuta kuin kumartua hengessämme sen edessä, kuten tietäjät itäiseltä maalta tulivat Kristus-lasta kumartamaan ja kunnioittamaan. Jokainen meistä lähestyessään pientä, viatonta lasta tuntee seisovansa jonkin pyhän ja taivaallisen mysterion edessä. Ihmiskuntamme historia on todella seikkailurikas ja monimutkainen, kun niin harvoin syntyy todellinen vapahtaja, kun niin harvoin lapsesta tulee todellinen Kristus-olento, vaikka tilaisuuksia on miljoonittain vuodessa. Vanhat astrologit sanoivat: tähdet antavat taipumuksia, mutta tähdet eivät pakota. Tällä lauseellaan he ovat viitanneet siihen tärkeään ja huomattavaan tosiseikkaan, että lapsi, joka syntyy, voisi, jos hän saisi, voittaa kaikki tähdet, jotka muodostavat hänen kohtalonsa eli karmansa. Jos hän saisi säilyä semmoisena, kuin hän on syntyessään ja kuukausmääriä syntymänsä jälkeen, niin hän voittaisi karmen, sillä kosminen Kristus on mystillisinä Kristusvoimana häntä – lasta – niin lähellä, että jos hän lapsena itse omaksuisi Kristuksen, niin mystillinen Kristus, vapahtaja lapsen sisässä voisi kasvaa vähitellen täyteen mittaansa ja voittaa karmansa. Tämä ei tapahdu jokapäiväisessä elämässä – ja miksi ei? Osaksi sentähden että ihminen syntyy niin avuttomana, osaksi sentähden että me toiset emme ymmärrä häntä auttaa. Kristus syntyy seimessä, Hänellä ei ole tilaa tässä maailmassa vielä. Emme ymmärrä vielä, mistä on kysymys, emme ymmärrä, että tässä syntyy Kristus meidän luoksemme. Elämämme on aivan toisenlainen, emme ymmärrä ajatella Kristusta, maailman lunastamista, ihmisen nostamista ylöspäin henkiseen elämään, olemme karmen vallassa, tähdet hallitsevat meidän elämäämme. Sentähden emme osaa valmistaa vastaanottoa lapselle Kristuksena, vaan huolenpitomme kääntyy yksinomaan ruumiilliseen hoitoon ja myöhemmin siihen, että lapsi kasvaa vanhojen sääntöjen puitteissa, omien oikeuskäsitteitemme mukaan, – mikä tietenkin on luonnollista ja hyvää, kun kerran elämme valmiiksi järjestetyissä oloissa maan päällä. Seuraus on, että lapsi, joutuessaan tähän valmiiseen ilmapiiriin, nostaa sielunsa sokkeloista koko vanhan karmansa, niin että kohtalo tulee näkyviin jo lapsuudessa, kohtalo, joka näyttää, kuinka paljon paha, itsekkyyttä ja syntiä voi asua jo pienessä lapsessa. Tämä vanha karma peittää vähitellen enkelin kasvot, niin että Kristus joutuu taustaan ja etualalle kiirehtivät ne vanhat taipumukset, jotka lapsi on syntyessään tuonut edellisistä elämästään ja joihin hän vanhemmiltaan on saanut siemenet tässä ruumistuksessaan.

Harvinaisissa tapauksissa vain ihmislapsi elää Kristus-elämää. Suuret vapahtajaolennot, uskontojen perustajat, mestarit ja tietäjät ovat olleet jo lapsina muista erilaisia, he ovat jo menneisyydessä valmistaneet itselleen semmoisen inkarnatsioonin, että heissä ei mitään paha nouse pinnalle. Jos paha heitä houkuttelee,

jos synty heitä ahdistaa toisessa tai toisessa muodossa, he voivat sen heti torjua, sillä heidän menneisyydessä saavuttamansa tieto on niin suuri, että se pienen lapsenkin aivoissa voittaa harhat maailmassa, niin että vaikka omaiset ja maailma koettaisivat kasvattaa toiseen suuntaan tuommoista Kristus-olentoa, hän lopulta voittaa, murtautuen esteiden läpi.

Mutta tavallinen elämän kulku on, että lapsi laskeutuu alemma ja alemma siltä jalustalta, jolla hän alussa oli, ja tulee yhä enemmän meidän kaltaiseksemme, ihmiseksi, jolla on monet heikkoudet. Kun tältä kannalta katselemme elämän ilmiöitä, kysymme sentähden totuudenetsijöinä pelästyneinä: meneekö lapsi nyt hukkaan, eikö elämä enää yritä mitään hänen hyväkseen?

Silloin huomaamme, että elämä tekee uuden yrityksen tai, niinkuin voimme sanoa, Kristus lapsen sisässä pyrkii vielä kerran saamaan hänessä valtaa. Koska tämä tapahtuu? Se tapahtuu silloin, kun nuoruuden ihannepäivät alkavat, silloin, kun ihmisessä hänen oma, personallinen tunne-elämänsä herää, kun hänen mielikuvituksensa nostaa siipensä lentoon ja hän tuntee sydämessään ihmeellistä ikävää; hän ei tiedä itse, mitä hän kaipaa, mutta hän tuntee sen olevan jotakin kaunista, korkeaa, taivaallista. Elämä hänen rinnassaan tahtois aukaista sulkunsa, vyöryä ulos mahtavana virtana ja saada aikaan maailmassa jotakin suurta ja hyvää. Ihminen silloin unelmoi ihanasta tulevaisuudesta ja hänen haaveihinsa liittyy personallinen rakkaus, kuva siitä, kuinka hän jonkun rakkaan olennon kanssa voisi kulkea tämän ihanan elämän läpi, joka nyt hänelle satuna ja seikkailuna avautuu. Ja jos hänellä on prinssi tai prinsessa veressään, silloin hän voittaa elämän peikot ja näyttää maailmalle, kuinka ihminen on kutsuttu olemaan onnellinen ja sopusointuinen.

Näin tuntee nuorukainen sisässään, vaikei hän osaisi sitä sanoin selittää. Vilkkaimmat, lahjakkaimmat tekevät nuoruuden puhjetessa syviä tunnekokemuksia, he näkevät unelmoidessaan, millä tavalla tahtoisivat rakentaa elämänsä ja palvella Jumalaa tai isänmaata. Missä muodossa tahansa ihanne nuorukaiselle näyttäytyykin, sen puolesta hän tahtoo uhrata voimansa ja verensä. Ja kun hän näin tuntee tahtovansa rakastaa, palvella, uhrata elämänsä jonkun suuren ja todellisen eteen, niin Kristus se puhuu hänen sisässään, kosmellinen Kristus, joka nuoruuden mystillisellä äänellä häntä inspiroi. Jos hän silloin – ja se on melkein kahdenkeskeinen asia hänen ja Kristuksen välillä – ottaa siitä vaarin, hän todella saattaa antautua näkemänsä ihanteen palvelukseen.

On ihmisiä, jotka niin tekevät. Kaikki todella nerokkaat, suurisieluiset runoilija- ja sankariluonteet ovat niitä ihmisiä, jotka käsin tarttuvat nuoruutensa ihanteeseen ja lähtevät sen puolesta työtä tekemään. Ja heitä on enemmän kuin niitä, jotka lapsena oppivat Kristusta tuntemaan, vaikka jotkut heistäkin kadottavat tasapainonsa, koska he eivät ymmärrä itseään eikä maailma heitä ymmärrä. Jos nuori, nerokas ihminen keksii jotakin uutta tai tahtoo kulkea omia teitään elämässä, on sääntönä, että hänen omaisensa asettuvat hänen „vihamiehikseen”, niinkuin Jeesus sanoo. Ne, jotka ovat häntä lähellä, eivät näe, mitä hänessä on suurta, niinkuin emme näe, kuinka korkea vuori on, jos seisomme sen juurella. Sentähden ja jolleivät ihmisen omaiset asetu vastustamaan häntä, tulee vastarinta myöhemmin maailman puolelta. Mutta tämä on kaikki niinkuin olla pitää eikä meidän tarvitse surkutella, että nuoria ja lahjakkaita ihmisiä vastustetaan: se on elämän kulku ja heille itselleen on siitä apua. Heidän kykynsä kehittyvät ja voimistuvat ja he pääsevät paremmin selville tehtävästään ja taipumuksistaan.

Mutta harvoin lahjakkaankaan ihmisen elämä kulkee suoraa latua eteenpäin. Tavallisesti hän joutuu saman kohtalon alaiseksi kuin toisetkin. Jollei hän ole osannut etsiä kosmista Kristusta sisässään ja saanut siitä ikäänkuin kiinni, nousee vanha karma hänenkin sielustaan ja purkautuu esille heikkouksina ja paheina.

Jokainen ihminen kadottaa nuoruutensa uskon, katselee elämää todellisuuden kannalta ja näkee, kuinka kurjaa ja huonoa elämä on ja kuinka epätäydellisiä ihmiset itse asiassa ovat, – hän itse toisten mukana.

Ja kun totuudenetsijöinä katselemme nuorta ihmistä, joka ei jaksa voittaa himojaan ja halujaan, kysymme taas pelästyneinä: kulkeeko hän perikatoa kohti, eikö elämä voi häntä auttaa, eikö ole mitään

voimia elämässä, jotka ravistaisivat hänet horroksistaan? Silloin näemme, että kun ihminen nuoruuden iästä astuu miehuuden ikään, on taas kuin uusi voima vaikuttaisi hänen sielussaan, ikäänkuin Kristus katsoisi häneen, niin että hän tuntee sisässään: „mutta minunhan pitää nyt jättää nuo himot ja heikkoudet ja synnit, minun pitää vihdoinkin tulla mieheksi”. Hänen järkensä puhuu hänelle: „älä enää lankea kaikkiin tuulenpuuskiin, älä katsele itseäsi sokeaksi omiin mielihaluihisi, ota kohtalosi omiin käsiisi, tule mieheksi (naiseksi), joka selvänäköisellä katseella hallitsee omaa itseään! Kulje eteenpäin järjen tiellä, velvollisuuden tiellä! Et täyty velvollisuuttasi ihmisenä, jos hemmoittelet heikkouksia itsessäsi. Sinun täytyy tehdä luja päätös ja sanoa: hyvästi kaikki alempi minussa.”

Ratkaisu tulee usein ihmiselle semmoisessa muodossa, että hänen kunniansa vaatii hänen kulkemaan järjen ja velvollisuuden tietä. Ihminen on luonnostaan arka kunniastaan, ja jos hän liian tolkuttomasti jatkaa halujensa tiellä, hän alentuu kunniaattomaksi olennoksi ihmisten silmissä. Tämä on Kristus, joka miehuuden voimana vaikuttaa ihmisen sielussa. Ja moni ihminen päättää silloin tulla kunnan ihmiseksi omantuntonsakin edessä.

Mutta enimmäkseen ihmiset, jotka miehuutensa alkaessa päättävät vatedes olla velvollisuusolentoja, eivät todellisesti tunne itseään, eivät tiedä, että heille tarjoutuu Kristus-syntymä. He vain tietävät, että heidän täytyy astua nuoruuden poluilta toiselle tielle ja että heidän on lujasti ja voimakkaasti täytettävä velvollisuutensa. Mutta koska eivät tunne itseään ja elämää, he huomaamattaan voivat langeta miehuuden kiusaukseen, ei tavallisiin eläimellisiin haluihin, jotka kuuluivat nuoruuden aikaan, vaan älylliseen intohimoon, kunnian- tai vallanhimoon, joka eräältä kannalta katsoen on kaunista intohimoa. He tahtovat, että ihmiset kunnioittaisivat heitä ja pitäisivät heistä, tai he tahtovat tulla rikkaiksi ja nousta arvossa. Tämä intohimo saa heidät kulkemaan pois päin Kristuksesta, ja silloin heidän elämänsä vähitellen muuttuu kolkoksi; vaikka he saisivat kaikkien ihmisten kunnioituksen ja tunnustuksen, ei se tyydytä heitä, se jättää heidät yksinäisiksi. Ja kun sisästä päin katselemme näitä miehuuden iässä olevia miehiä ja naisia, täytyy sydämemme sanomattomalla säälillä. Säälimme heitä enemmän kuin nuoria ja lapsia, sentähden että he ansaitsevat kunnioituksemme; he ovat luopuneet paljosta ja kulkevat velvollisuuden osoittamaa tietä. Ja taasen kysymme: jättääkö elämä heidät nyt, saavatko he vain kulkea yhä suurempaa yksinäisyyttä ja kolkkoutta kohti?

Silloin näemme, että kosmilliset voimat taas yrittävät. Ihminen muuttuu. Hän astuu miehuudesta vanhuuteen. Ruumiillisen voiman lähde hänessä kuivuu. Hän vieraantuu elämästä, ja elämä käy hänelle näytelmäksi, jota hän jää katselemaan, olematta enää mukana kuten ennen. Hänellä ei ole voimakkaita tunteita enää, hän on vapautunut niistä kahleista, jotka sitovat ihmisiä elämään, ja hän jää ihmettelemään: mitä tämä kaikki on? Jos hän silloin osaa ottaa vaarin tilaisuudesta, tulee hän kuin uudestaan lapseksi ja saavuttaa takaisin puhtautensa ja viattomuutensa, uskonsa ja anteeksiantamuksensa; hän tulee suvaitsevaiseksi ihmisiä ja heidän heikkouksiaan kohtaan, hän ei tahdo tuomita ketään, hän katselee, mutta ei lausu arvosteluja, hän ikäänkuin odottaa jotakin tuntien, että täytyy yhtämittaa olla hyvä ja hellä kaikille. Miksi lapsi tuntee vetäymystä vanhoihin ihmisiin? Sentähden että hengen yhtäläisyys herättää luottamusta.

Mutta kaikki vanhukset eivät ole semmoisia, monet ovat elämän koulussa katkeroituneet. He sanovat: „elämä ei ole pitänyt, mitä on luvannut, eikä se ole mitään onnea antanut. Niinkuin Salomo sanoo: silloin kun se on parasta ollut, on se työtä ja vaivaa ollut. Ei elämä ole mitään.” He ovat vetäytyneet kuorensa ja katselevat kuin tornista maailmaa. He ihmettelevät, mutta se ei ole lapsen ihmettelyä, vaan sairaan, väsyneen mielen.

Viimeisen kerran kysymme totuudenetsijöinä: miten elämä heitä auttaa? Ei se voi muuta kuin ottaa heidät näyttämöltä pois ja nostaa kuoleman avulla taivaaseen, jotta siellä saisivat takaisin uskonsa elämään, jonka pohjasävel on rakkaus ja rauha. Taivaassa kokoavat uutta voimaa, että jaksavat uudestaan syntyä ja yrittää.

Mutta katselkaamme vanhusta, joka todella on osannut tulla lapseksi ja jonka perusominaisuus on sanomaton kyky ymmärtää ja antaa anteeksi. Miten hänen käy? Hän voittaa vielä eläessään, jos kuolema odottaa kyllin kauan, elämänsä takaisin, tullen uudestaan miehuuden ikään ja nuoruuden ikään, ja synnyttää lopulta todellisella, mystillisellä tavalla Kristuksen itsessään. Mutta on harvinaista, että vanha ihminen ponnistuksissaan ennättää niin pitkälle. Mikään ponnistus ei kuitenkaan mene hukkaan. Jos ihminen on vanhana alkanut etsiä totuutta ja ymmärtää elämää uudella tavalla, niin hänen syntyessään jälleen maailmaan tämä suuri vakava halu totuuteen, hyvyteen ja anteeksiantamukseen herää hänessä miehuuden iässä. Hänen ei tarvitse seuraavassa elämässä elää vanhaksi päästäkseen totuuteen, vaan joutuu jo miehuudessaan ratkaisevaan kosketukseen elämänkysymysten kanssa.

Jos vielä käännämme katseemme semmoiseen ihmiseen, joka miehuudessaan alkaa etsiä totuutta ja pääsee selvyteen siitä, että hänen tehtävänsä tässä maailmassa on voittaa koko alempi itsensä, voimme huomata, että vaikka hän ei olisi ehtinyt mitään erikoista saavuttaa, ennenkuin kuolema tulee, niin hänen syntyessään tänne jälleen hän jo nuorukaisena tulee totuudenetsijäksi, hän jo silloin kysyy: mikä on totuus, mikä Kristus, mikä ihmisen tehtävä? Mutta jos hänen on suotu elää kauemmin, niin hänen miehuutensa muuttuu takaisin nuoruudeksi ja hänelle selviää jokin uusi, oma elämäntehtävä; vanhat velvollisuutensa hän suorittaa loppuun asti, maksaen velkansa viimeiseen penninkiin, mutta sisässään hän näkee ihanteena toisenlaisen elämäntehtävän, jota hän tahtoi suorittaa. Ja jos hän kyllin voimakkaasti eläytyy ihanteeseen, voi elämä tarjota hänelle tilaisuuden siihen työhön, minkä hän näkee todelliseksi tehtäväkseen. Ehkä hänen yhteiskunnallinen elämänsä ja asemansa tässä maailmassa saa kokonaan muuttua hänen tullessaan vanhaksi, mutta totisesti tämä silloin tapahtuu sillä edellytyksellä, että hän selvästi ymmärtää, mitä lapsuus on. Silloin ei olekaan kaukana se, mitä me teknillisesti nimitämme mystillisen Kristuksen syntymäksi ihmisen sisässä.

Näin voi tapahtua vielä suuremmalla syyllä, jos lopuksi ajatteleamme ihmistä, joka jo nuorena herää ja pyytää totuutta ja tahtoo nähdä Jumalan. Hän ei rakenna tuulentupia eikä pyydä omia ihanteitaan, hän rukoilee elävää Jumalaa, sillä totuus on hänelle kysymys elämästä ja kuolemasta. Ja nähtyään totuuden hän kulkee elämässä eteenpäin Jumalaa palvellen ja pian hän hengessään suorittaa miehuuden ja vanhuuden, mutta mystillisesti hän tulee lapseksi. Hänen elämässään tapahtuu mystillisen Kristuksen syntymä, joka aina odottaa ihmistä, jos hän on nuorena herännyt ja osannut lujana kulkea.

Minunhan ei tarvitse edes puhua lapsena heränneestä. Nuorena herännyt ihminen joutuu jälleensyntyessään jo lapsena niin voimakkaasti kosketukseen Kristuksen kanssa, ettei hänen maallinen vaelluksensa enää ole tavallisen ihmisen elämänkulkua.

Tässä olen tietenkin puhunut skemaattisesti, — ei sääntönä ole, että tulokset aina näkyvät heti seuraavassa elämässä. Voihan kulua välillä useampia ruumistuksia, koska me ihmiset kaikki olemme enemmän tai vähemmän tähtien alaisia, vaikkakin Kristus on meissä.

II. KOSMILLINEN KRISTUS.

Kosmillinen Kristus, niinkuin kaikki tiedämme, on se kaikkiallinen tajunta, jota me nimitämme Jumalan Pojaksi ja joka on Isän tajunnassa piilevä ilmennyksen täydellisyys-ihanne. Isäksi nimitämme itse ilmennyksen perijuurta, joka on yhtä ilmenemättömän absoluutin kanssa ja jota sentähden myöskin usein nimitämme absoluutiksi. Emme aina käytännössä tee tarkkaa eroa Ehdottoman ja Isän välillä, koska ne ovat niin läheisesti yhtä, ettemme järjessämme kykene analysoimaan niiden keskinäistä eroa. Osaamme

ainoastaan sanoa, että ilmenemätön jäisi aina ilmenemättömäksi, ellei siinä olisi ilmennyksen mahdollisuutta, ilmennyksen iankaikkista mahdollisuutta, joka on Isä. Tätä ilmennyksen mahdollisuutta nimitetään myöskin Logokseksi ja kun ollaan oikein tarkkoja, sanotaan, että Logos on kolmiyhteinen. Erotetaan toisistaan Isä, Poika ja Pyhä Henki. Mutta kaiken takana on se jumaluus, se ehdoton Jumala, jonka luona Logos on ja joka on Logos, niin että Logos samalla on Jumala. Tämä Isä, joka siis on yhtä ehdottoman kanssa, ylläpitää tajunnassaan elävän kuvan ilmennyksen täydellisyydestä, paremmin sanoen iankaikkisen kuvan jostain tyhjentyttömästä ja koskaan saavuttamattomasta täydellisyydestä. Tätä elävää ihanne-kuvaa Isän tajunnassa nimitetään universaaliseksi eli yleismaailmalliseksi Logokseksi tai myöskin kosmilliseksi Kristukseksi. Siitä sanotaan sentähden Johanneksen evankeliumissa, ensimmäisessä luvussa, jossa näitä asioita hahmoitellaan, että ei ole mitään luotu, jota ei olisi luotu Logoksen eli kosmillisen Kristuksen kautta, sillä kaikki mitä luotu on, se on luotu tästä täydellisyyden kuvasta, tästä ihannetajunnasta. Kaikki mitä luotu on, on elämää, joka pyrkii yhtä mittaa sitä täydellisyyden ihannetta kohti, joka on sen alkujuri.

Nämä asiat voivat tuntua filosofisesti vaikeatajuisilta, mutta kun edes vähän saamme kokea jumalallisen tajunnan syvyyttä, niin ymmärrämme, että asiat ovat juuri näin. Yksi on elämä, yksi on se ääretön, iankaikkinen täydellisyys, jota kohti olemassaolo ikuisesti pyrkii. Olemassaolo itsessään on sanomatonta, kuvaamatonta, ääretöntä onnea ja rauhaa. Kaikki mitä nimitämme pahaksi, kärsimykseksi, tuskaksi on ainoastaan episodi, määrätty kohta kehityksessä ääretöntä täydellisyyttä kohti. Se kuuluu ilmennykseen välttämättömyytenä, niin pian kuin ilmennys saavuttaa tämmöisen ulkonaisen, aineellisen olotilan. Mutta ilmennyt elämä voittaa ristiriidat, voittaa pahan välttämättömyyden, voittaa tajunnassaan tuskan ja saavuttaa rauhan. Vaikka se tämän jälkeen käyttää niin sanottua ainetta eli elämän voimaa ilmetäkseen, ei se enää kärsi. Elämä on yläpuolella sekä kärsimyksen että nautinnon ja elää ainaisessa rauhassa ja autuudessa.

Kun meillä on ajatuksissamme selvä käsitys siitä, että kosmillinen Kristus elävänä ihannekuvana on olemassa, saatamme hämmästyä erästä toista seikkaa, jota usein toistetaan, nim. että kosmillisen Kristuksen sanotaan vähitellen ja asteittain lähestyneen meidän maapalloamme ja ihmiskuntaamme. Te tiedätte hyvin kuinka on sanottu, että miljoonien ja taasen miljoonien vuosien kuluessa on kosmillinen Kristus lähestynyt maapalloa, kunnes se saapui tänne ja samalla saavutti ihmeellisen, ratkaisevan vaikutusvallan ihmiskuntaan herätessään inhimilliseen tajuntaan Jeesus Natsarealaisessa ja kokonaan uppoutuen häneen. Jumalan Poika ruumistui Jeesus Natsarealaiseen ja aloitti sen kautta uuden aikakauden ihmiskunnan historiassa tällä pallolla.

Nyt luonnollisesti kysymme: Eikö tässä ole ristiriitaa? Kuinka kosmillinen Kristus, joka iankaikkisuudessa on kaikkialla oleva, saattoi lähestyä maapalloa ja ihmiskuntaa ja vasta sen perästä kun ihmiskunta oli ollut olemassa miljoonia vuosia, saavutti Jeesus Natsarealaisessa täydellisen, inhimillisen itsetajunnan, päästen hänessä miehuutensa täydelliseen mittaan? Eikö tässä ole ilmeinen ristiriita?

On koitettu vertauskuvallisesti asioita esittää. Kuvitelkaamme, että avaruudessa vallitsee pimeys ja että pimeydessä on suuri joukko kynttilöitä, jotka eivät ole sytytettyjä eivätkä pala. Kaikki on pimeätä, mutta jossain kaukana alkaa valo tuikkia, joka erottuu hiukan ympäröivästä pimeydestä. Tarkoitus olisi, että sytyttämättömät kynttilät syttyisivät palamaan ja valaisemaan pimeyttä, mutta miten se on käyvä päinsä? Muuan keino olisi tietysti, että kynttilöistä joku tai jotkut voisivat siirtyä tuonne kauas valosoihdun luo siellä sytyttääkseen itsensä ja palatakseen takaisin pieninä loistavina kynttilöinä. Mutta ylen vaivalloinen olisi suunnattoman pitkä matka. Onkin toinen keino – ja se näkyy tässä toteutuvan. Tulisoihtu kaukaisilta mailta lähestyy kynttilöitä. Jo se tulee niin lähelle, että se heittää hämärtävää valoa ympärilleen. Matka kynttilöistä valosoihtuun lyhenee. Nyt näemme, että joku kynttilä silloin tällöin pyrkii valosoihdun luo, jopa kynttilöiden joukossa liikkuu semmoisia, jotka jo palavat ja kuiskaavat toisille: „On mentävä tuonne kauas. Siellä voi syttyä palamaan.” Itse he eivät kykene sytyttämään toisia kynttilöitä, koska ovat ikäänkuin sähkökynttilöitä lasipallon ympäröimiä, mutta he uutterasti opettavat pimeille, kuinka näiden on pyrittävä valon lähteille. Näistä pimeistä kynttilöistä pyrkivätkin monet palavan tulisoihdun luo sytyttäkseen siellä ja palatakseen takaisin pieninä tuikkivina tähtösinä pimeässä. Mutta valosoihtu yhä vain lähenee ja lähenee ja yhtäkkiä se siirtyy kynttiläin kesken sillä tavalla, että eräs kynttilä siitä syttyy ja saa kuin koko valon itseensä.

Lasi, joka kynttilää ympäröi, murtuu ja kynttilä muuttuu valosoihduksi, joka palaa toisten kynttilöiden keskellä. Nyt ei ole enää kynttilöillä pitkä matka valon lähteille. Heidän keskuudessaan on nyt se tulisoitu, jossa he kaikki voivat itse sytyttää itsensä tuleen.

Tämä vertaus kosmisen Kristuksen lähestymisestä on koko lailla muodollinen ja aineellinen. Toisenlainen vertauskuva, otettu jumalain ja enkelten dramaattisesta maailmasta – on esitetty gnostilaisessa evankeliumissa Pistis Sophiassa. Kosminen Kristus on tässä vanhassa kristillisessä evankeliumissa saanut nimen Jeesus. Siinä kerrotaan, kuinka Jeesus eli jossain kaukana Ehdottoman luona ja kuinka hän sitten asteittain lähestyi maapalloa ja ihmiskuntaa. Hän päätti näet tulla pelastamaan tätä ihmiskuntaa ja kuljettuaan kaikenlaisten omituisten seikkailujen läpi, tavattuun monenlaisia jumalolentoja ja henkijoukkoja, hyviä ja pahoja, jotka kaikki hänen tuli voittaa, hän lopulta syntyi maanpäälle äitinsä Marian kautta. Jos emme ole selvillä siitä, että Pistis Sophia tarkoittaa kosmistusta, voisimme luulla sen puhuvan Jeesuksen persoonallisuudesta, Jeesus Natsarealaisesta, joka oleskeli jossain kaukaisessa taivaassa, ennenkuin hän syntyi alas maan päälle. Voisimme silloin saada hyvinkin elävän kuvan sellaisesta ulkopuolisesta persoonallisesta Vapahtajasta, josta meille saarnataan ja kerrotaan kristillisissä kirkoissamme ja yleensä kristikunnassa. Mutta huolimatta siitä, että Jeesus Natsarealainen oli korkea olento, niinkuin kaikki muutkin suuret Vapahtajat, ja että hän astui korkeista taivaista alas maan päälle, niin eihän kukaan voi olla meidän Vapahtajamme millään ulkonaisella tavalla. Ei Jeesus inhimillisenä persoonana saattaisi sytyttää meitä pimeitä kynttilöitä tuleen, vaan ainoastaan sen kautta, että hän antoi itsensä kosmiselle Kristukselle ja siten sai Kristuksen ruumistumaan ihmiskuntaan, – ainoastaan sen kautta me nyt voimme sytyttää oman kynttilämme tuleen tuosta kosmisesta Kristuksesta, joka on meidän sisällämme. Sentähden Pistis Sophia puhuu Kristuksesta Jeesuksen nimellä, ja „Jeesus” merkitsee muuten vapahtajaa, kuten tiedämme.

Ei ole toista niin syvällistä ja sisältörikasta aihetta annettu ajatuskyvyillemme pohdittavaksi, kuin on tämä kosmisen Kristuksen mysteeri ja hänen lähestymisensä taikka sen lähestyminen. On omituista jo se, että kosmisesta Kristuksesta voimme käyttää sekä neutraalista pronominia se että persoonallista, maskuliinis-feminiinistä pronominia hän. Kun sanomme hän, tuntuu meistä, että kosminen Kristus on jotakin meidän lähellämme olevaa ja meidän kaltaistamme ja voisimme pian erehtyä luulemaan, että kosminen Kristus on inhimillinen olento. Kun taas sanomme se, säilymme tuosta erehdyksestä, mutta silloin on taas lähellä se vaara, että käsittäisimme Kristuksen jonkinlaiseksi ominaisuudeksi tai, kuinka sanoisin, periaatteen, prinsipiä, joka ei itsessään ole elävää. Emme löydä täysin vastaavaa pronominia. Ei ole kielessämme puhuttelusanaa, joka kuvaisi sitä olemusta eli tajuntaa, joka on, niinkuin teologiassa selitetään, sekä Jumala että ihminen, sekä jumalallinen että inhimillinen siinä merkityksessä, että se on sekä personaton että persoonallinen, sillä meidän inhimillinen, persoonallinen tajuntamme, jota me pidämme liiankin todellisena ja elävänä, haihtuu harhakuvaksi, melkein olemattomaksi tuon suuren, ylipersonallisen Kristus-tajunnan rinnalla. Jos valmistumattomina saisimme katsella Jumalan täydellisyyttä, Kristuksen ja Isän mysteeriä, palaisimme silmänräpäyksessä poroksi. Emme fyysisilläkään silmillämme saata katsella keskipäivän aurinkoa. Aurinko sokaisee ja me menetämme näkömme. Sentähden Jeesuskin sanoo: Puhdista sydämesi, niin että voit nähdä Jumalan.

Mutta palatkaamme kysymykseemme, eikö ole ristiriitaa niiden kahden käsitteen välillä, että Kristus on kaikkiallinen ja että Kristus on lähestynyt maapalloa ja ihmiskuntaa? Turvautumatta enää vertauksiin voimme saada ajatuksellemme selemmän kuvan näistä asioista, jos pohdimme niitä tietäjien kokemusten kannalta.

Viisaat ovat sanoneet, että kosminen Kristus oli inhimillisen kehityksemme alussa ainoastaan kaukaisissa tähtimaailmoissa ja avaruuksissa, suurissa konstellatsioneissa, jotka muodostavat tähtisikermiä tähtitaivaalla ja joita tutkivat tähtitieteilijät teleskooppiensa kautta. Näissä kaukaisissa avaruuksissa asui miljoonia vuosia sitten kosminen Kristus. Vasta pitkien, pitkien aikojen kuluttua oli kosminen Kristus lähestynyt niin paljon meidän aurinkokuntaamme, että sanottiin: nyt Kristus on auringossa. Muistakaamme, että fyysillinen aurinko, jonka silmillämme näemme, on okkultisesti katsoen vain sydän meidän

aurinkokunnassamme. Se on kuin heijastus auringosta, keskitetty, fyysillisesti nähtävä kuva auringosta, – elävä kuva, josta lähtee voimaa ja valoa ja lämpöä ulos aurinkokuntaan ja avaruuteen. Se on harhakuva okkultisesti katsoen, sillä itse aurinko käsittää koko sen tilan avaruudessa, jota nimitämme aurinkokunnaksi. Kaikki planeetatkin, jotka kuuluvat tähän meidän aurinkokuntaamme, asuvat itseasiassa auringossa.

Kun siis kosmillinen Kristus oli saapunut aurinkoon, ei tällä tarkoiteta, että Kristus olisi fyysillisen etäisyyden kannalta päässyt aurinkoon avaruudessa pääsemättä planeettoihin, jotka tietysti ovat lähempänä aurinkokuntamme ääriviivoja kuin itse aurinko, joka on keskellä, vaan se merkitsee, että kosmillinen Kristus oli saapunut kukaties aurinkokuntamme rajaviivalle ja jossain toisessa merkityksessä, jota kohta selitämme, aurinkoon.

Kun sitten taas oli kulunut pitkiä aikoja, sanottiin, että kosmillinen Kristus laskeutui planeettamaailmaamme tulematta vielä maapallolle.

Lopuksi sanottiin, että kosmillinen Kristus ruumistui tälle maapallolle, ja se tapahtui Jeesus Kristuksessa.

Tämä puhe, joka erottaa erilaisia etappeja kosmillisen Kristuksen lähestymisessä, saattaa tuntua salaperäiseltä ja käsittämättömältä. Ensimmäinen etappi on se, että kosmillinen Kristus on tähtiavaruuksissa, suurissa tähtikonstellatsioneissa. Toinen etappi on se, että kosmillinen Kristus on meidän auringossamme, ja kolmas etappi on se, että kosmillinen Kristus on meidän aurinkokuntamme planeettamaailmassa, ja neljäs etappi se, että kosmillinen Kristus on meidän maapallollamme. Täten näemme neljä suurta asemaa kosmillisen Kristuksen matkalla avaruuksien halki meidän ihmiskuntamme luokse. Kysymekin ihmetellen, mitä tämä oikein tarkoittaa. Onko kosmillinen Kristus sittenkin jokin enkeliolento, joka on kaukaa matkustanut tänne avaruuksien halki? Ei suinkaan, sitä ei ole tällä puheella tarkoitettu. Nämä eri etapit kosmillisen Kristuksen lähestymisessä tarkoittavat toisenlaisia asioita, semmoisia joita meidän tulee käsittää intuitsionin avulla, sisäisellä näkemyksellä, jos ei meillä vielä ole kokemusta niistä. Tuommoisessa kosmillisessa matkakertomuksessa puhutaan itse asiassa erilaisista tasoista, erilaisista tajunnan ja aineen tiloista. Pistis Sophiaa lukemalla ja ajatteleamalla käsitämme näitä asioita. Tasot ovat siinä esitetyt ja kuvatut erilaisina maailmoina.

Mitä esim. merkitsee, että kosmillinen Kristus saavutti tämän maapallon ja tuli tähän ihmiskuntaan? Tietysti sitä, että ihmisinä nyt voimme lähestyä kosmillista Kristusta fyysisessä maailmassa, omassa päivätajunnassamme. Se mikä muodostaa Uuden Liiton ja Jeesus Kristuksen suuren ja ihmeellisen työn, on juuri, että kosmillinen Kristus on nyt saavutettavissa päivätajunnassa, niinkuin se jo itsestäänkin vaikuttaa sisästäpäin määrättyinä kohtina elämässä, kuten edellä esitimme. Nyt voimme päästä tietoisiksi sisäisestä Vapahtajastamme näin päivällä. Emme tarvitse vaikeasti saavutettavia kokemuksia yöllä astraalimaailmassa päästäksemme sisäisesti Kristuksen yhteyteen, vaan voimme saavuttaa tuon yhteyden päivätajunnassa. Uuden Liiton tie on itseasiassa kaikista turvallisin ja kaikista yksinkertaisin tie. Se on siinä, että päivätajunnassa yhdymme Kristukseen.

Tämä metafysillinen tosiseikka on aiheuttanut kristikunnassa paljon hysteeristä pyrkimystä Kristuksen yhteyteen. Meidän täytyy lisätä sana „hysteria”, koska kristikunta on vain niin sanoaksemme tietämättään tietoinen siitä, että pelastus Kristuksessa on saavutettava päivätajunnassa. Aivankuin alitajunnan pakotuksesta muodostuu yhtä mittaa lahkoja, jotka jos millä tavalla koettavat päästä Kristuksen yhteyteen. Aina on „heräymystä” ja „kääntymystä” ja „uudestisyntymistä” ja jos minkälaisia sisäisiä näkemyksiä, jotka kaikki ovat enemmän tai vähemmän hysteerisiä. Niistä puuttuu totuuden rauhallisuus. Ne ovat enimmäkseen autosuggestioneja ja olettamuksia omassa sielussa. Ihminen on esim. jossain „pyhityskokouksessa” tullut „kääntymykseen”. Hän on äärettömän onnellinen ja kuin uusi ihminen. Mutta pian saattaa näkyä, ettei hänen kääntymyksensä ole oikein vakava ja pysyvä. Se ei kestä kaikissa elämän kokemuksissa, jokapäiväisyyden pikku asioissa. Ei se ole liioin niin selvä, suorapäräinen ja kirkas, että

ihminen osaisi sen valossa edistyä pyhässä elämässä. Päinvastoin hän voi langeta takaisin „maailman ja perkeleen pauloihin”. Eräs kääntynyt amerikkalainen neekerit arveli 15-vuotisen uskon perästä, että „eiköhän hyvä Jumala nyt antaisi vähän lomaa, jotta vähän saisin elää mukana maailmassa, kun olen jo näin kauan uskonut”. Kääntynyt ihminen voi jonkun ajan kuluttua ajatella sydämessään, että „eiköhän sellainen suruton elämä olisi sentään vähän hauskempi”, – ja silloin ei ole matka pitkä lankeemukseen.

Harvoin näemme kristityn, joka herättyään ja uudestisyntyttyään vain kulkisi eteenpäin Jumalan armossa, taistellen ja voittaen. Kyllä sellaisia on, ja sanomattomasti tekee hyvää sydämellemme ja sielullemme, kun näemme tosiuskovaisia, jotka nöyrinä vaeltavat Herransa ja Jumalansa kasvojen edessä ja itse tietämättään ja huomaamattaan kasvavat yhä kauniimmiksi, jalommiksi ja paremmiksi. Ne ovat eläviä todistuksia Uudesta Liitosta, siitä, että kosminen Kristus elää ihmiskunnassamme – että „Kristus on meissä”, kuten apostoli Paavali sanoi.

Jos nyt ymmärrämme neljännen etapin kosmisen Kristuksen matkassa tarkoittavan sitä, että Kristus on saavutettavissa päivätajunnassa, niin kysymme, mitkä sitten toiset etapit ovat. Mitä tajunnantiloja ja tasoja niillä kuvattiin?

Aivan toisenlainen kuin päivätajunta, joka meillä on fyysisen ruumiimme kautta ja nojalla, on toinen tajunnantilamme, n.s. unitajunta. Olemme aivan toisenlaisia ihmisiä astraalimaailmassa. Jos joku esim. nukkuisi sikeässä unessa ja mestari-tietäjä herättäisi hänet astraalimaailmassa sellaisena kuin hän siinä on – ei antaisi hänen elää omissa aatelmissaan ja näkemyksissään, vaan avaisi hänen sielunsa tajuamaan uutta maailmaa ja tasoa, ja jos sama henkilö sitten muistaisi kaiken herätessään, niin hän kovasti hämmästyisi. Hän sanoisi itselleen: mutta kuinka tämä on ymmärrettävissä? Minähän olen toinen ihminen tuossa toisessa maailmassa. En ole sama olento. Mikä minä oikeastaan olen? Tämä olisi liian vaikea kokemus ihmiselle, joka ei olisi varustautunut siihen. Tämä on muuten esimerkkinä tuulesta temmattu, sillä ihminen, joka ei ole asianomaisesti kasvattanut itseään, ei voi totuudenmukaisesti muistaa mitään tulematta hulluksi. Ainoastaan jos hän on päivätajuista ihmistään niin paljon kasvattanut ja harjoittanut, että hän itseasiassa vie toiselle puolelle mukanaan tietoisuuden tästäkin fyysisestä ihmisestä, on hän rakentanut sillan kahden tajunnantilan välille. Silloin hän voi hajoamatta kestää sen tosiseikan, että hän itse on olento, joka on paljon enemmän rajoittunut tässä fyysisessä maailmassa kuin astraalitajunnassa. Joka tapauksessa hän silloin ymmärtää, että astraalinen maailma, joka muuten ei tule ilmi kuin alitajunnan kautta salaperäisinä taipumuksina, haluina ja himoina meissä, on todella olemassa objektiivisena henkimaailmana.

Nyt voimme käsittää, että kosmisen Kristuksen lähestymisellä kolmannessa etapissa tarkoittaa sitä, että kosminen Kristus on jollain salaperäisellä tavalla tullut läsnäolevaksi n.s. astraalimaailmassa. Voimme myös käsittää, että ennenkuin kosminen Kristus tuli astraalimaailmaan, se oli toisessa etapissaan tullut läsnäolevaksi siinä hengenmaailmassa, joka on astraalimaailman takana ja jota nimitämme milloin buddhisen järjen maailmaksi, milloin ruumiittomaksi taivasmaailmaksi tai korkeamman minämme maailmaksi, toisin sanoen ihmismminämme todelliseksi ja varsinaiseksi kodiksi, jossa ei ole muotoja meikäläisessä merkityksessä. Voimme vielä ymmärtää senkin, että ennenkuin kosminen Kristus lähestyi viimeainittua tajunnantilaa, oli se siinä maailmassa, jota nimitämme puhtaan hengen tai jumalallisen rakkauden maailmaksi.

Näitä asioita kuvattiin alussa mainituilla nimityksillä. Kosmisen Kristuksen läsnäolo fyysisessä maailmassa kuvattiin sanomalla, että kosminen Kristus on tullut tänne maapallolle. Kosmisen Kristuksen läsnäolo pitkiä aikoja sitten astraalimaailmassa vastaa kuvausta kosmisen Kristuksen läsnäolosta planeettamaailmassa, ja kosmisen Kristuksen laskeutuminen buddhisen järjen eli minuuden maailmaan, vastaa mystillisessä matkaesityksessä kosmisen Kristuksen tuloa aurinkoon, ja vihdoinkin kosmisen Kristuksen läsnäolo jumalallisen rakkauden äärettömässä maailmassa vastaa kuvausta kosmisen Kristuksen läsnäolosta tähtiavaruuksissa.

Mutta minkätähden kuvattiin tajunnantasoja tämmöisillä nimityksillä? Minkätähden kuvattiin sitä jumalallisen rakkauden ääretöntä maailmaa, jossa kosmillinen Kristus ensimmäisenä oli, tähtimaailmaksi, avaruuden kaukaiseksi saavuttamattomaksi maailmaksi? Minkätähden taas kosmillisen Kristuksen läsnäoloa buddhisen järjen maailmassa kuvattiin auringossa oloksi j.n.e.? Siihen saamme vastauksen kokemuksestamme. Kun me nykyajan tutkijat pääsemme näistä asioista selville oman kokemuksemme kautta, huomaamme, että syy, miksikä tällaisia esityksiä ja nimityksiä on käytetty, on vallan yksinkertainen.

Kun ihminen esim. tulee tietoiseksi astraalimaailmassa eli „astraalivalossa”, kuten varhemmin sanottiin, joka muuten käsittää teosofisissa kirjoissa mainitun alemman mentaalimaailman, hän tekee sen ihmeellisen havainnon, että aurinkokunnan planeetat ovat hänen tajunnassaan. Tämä voi tapahtua sillä tavalla, että hän on mielestään vapaa siirtymään planeetasta toiseen, niin että hän voi mennä maapallolta esim. Kuuhun, Marsiin, Venukseen tai Jupiteriin, jolloin hänelle kyllä jäisi epätietoiseksi, mihin planeettaan hän on tullut, ellei kehittyneempi opettaja häntä ohjaisi. Toinen tapa on taas, että hän omassa sielussaan tutkii planeettojen vaikutuksia mahdollisimman puolueettomasti ikäikäisten ohjausten mukaan. Käytännössä planeettamaailman havainnollinen tutkiminen on myöhempi kausi hänen astraalisessa tietoisuudessaan. Alussa hän rajoittuu tutkimaan ihmisen kuolemanjälkeisiä tiloja. Se on pieni tutkimusala, vaikka itsessään kiintoisa. Mutta jos ihminen, joka on saanut käydä tuonelassa vähän tutkimassa vainajien elämää, luulisi olevansa tavaton tietäjä astraalimaailman salaisuuksissa, hän surkeasti erehtyisi. Asia on päinvastoin. Okkultisesti katsoen hän tietäjänä tulee huomattavaksi, vasta kun hän joutuu tekemisiin planeettojen kanssa. Silloin hän vasta ymmärtää, miksikä vanhat tietäjät sanoivat, että Kristus lähetessään maapalloa oli tullut planeettamaailmaan. Hän oli silloin tullut astraaliseen maailmaan ja oli siinä tajuisesti saavutettavissa.

Sama on laita, jos ihminen saavuttaa vähänkään tietoisuutta buddhisen järjen maailmassa. Silloin hän on ikäänkuin tullut aurinkoon. Tämä on hyvin selvästi totta, sillä buddhisen järjen maailma on kuin aurinko. Hänen tajuntansa käsittää koko tämän aurinkokunnan. Kaikki on hänessä yhdellä kertaa, hän on auringossa, hän on kuin keskipiste. Maailmassa ei ole enää mitään itseolevaa muotoa, muodot on luotava, ja sentähden voimme sanoa, että olemassaolo on kuin yksi ainoa valo, yksi ainoa kirkkauden tila. On luonnollista, että vanhat sanoivat, että kosmillinen Kristus toisessa etapissaan oli auringossa.

Samalla tavalla on myöskin, jos ajattelemme, että pääsisimme jumalallisen rakkauden tasolle. Meille silloin selviäisi, mitä vanhat tarkoittivat puhuessaan tähtimaailmasta ja avaruudesta, sillä on todella totta, että tajunta siinä joutuu kuin mittaamattomaan pimeyteen, suureen äärettömyyteen, jossa tähdet loistavat.

Tämä on tietysti aivan ontuvaa puhetta ja en yritä millään tavalla kuvata niitä asioita enemmän. Ei teidän tarvitse myöskään ajatella, että minulla olisi sen suurempia kokemuksia niistä asioista. Kun minä nyt tällä tavalla olen vähän näitä asioita selittänyt, ja kun meille nyt on selvinnyt, että vanhat tietäjät ovat päteville syillä valinneet nimityksiään esittäessään kosmillisen Kristuksen lähestymisestä eri etappein, kysymme vielä: mitä käytännöllistä merkitystä meidän ihmiskuntamme historiassa on näillä asioilla ollut?

Sanokaamme, että ihminen muinaisina aikoina, jolloin kosmillinen Kristus oli tähtimaailmassa, tahtoi kohota tajunnassaan samalle tasolle ja yhtyä kosmilliseen Kristukseen sekä syyttää hengen pieni kynttilä itsessään, – mitä hänen silloin tuli tehdä? Hänen täytyi kulkea läpi todellisen astraalitason ja todellisen järjen tason ja päästä siihen kosmilliseen tasoon, jossa viivähti kosmillisen Kristuksen tajunta. Hänen piti siis läpikäydä monta suurta vihkimystä, ennenkuin hän saavutti jumalallisen rakkauden, joka pelasti hänet.

Taas myöhemmin, kun Kristus oli auringossa, täytyi ihmisen nousta astraalitason läpi järjen tasolle, järjen buddhiseen maailmaan, päästäkseen Kristuksen yhteyteen, ja kun Kristus oli planeettamaailmassa, täytyi ihmisen nousta siihen, ennenkuin hän saavutti personallisen kosketuksen Kristuksen kanssa. Ihminen ei voinut fyysisessä tajunnassaan suoranaisesti mitään kokea; hänen täytyi vain turvautua niihin muistoihin, joita hän kykeni tuomaan päivätajuntaan. Fyysisessä tajunnassaan hän ei voinut elää Kristuksen yhteydessä. Hänen täytyi mennä transiin voidakseen kokea kosmillista tajuntaa.

Ihmeellinen tosiseikka Uudessa Liitossa Jeesus Kristuksen jälkeen on juuri se, että voimme päivätajunnassamme nousta tasolta tasolle Kristuksen avulla. Voimme päivätajunnassamme päästä Kristuksen yhteyteen, ja silloin meidän on turvallista kulkea eteenpäin noihin toisiin suuriin, ihmeellisiin maailmoihin.

III. KRISTUS NÄYTTÄMÖN TAKANA.

Kosmillinen Kristus on lähestynyt maapalloa aikojen vierieissä ja tämä lähestyminen on meidän maapallomme kannalta siinä, että Kristus-tajunta laskeutuu tasolta tasolle, kunnes se lopulta saavuttaa tämän meidän fyysillisen tasomme. Tämä laskeutuminen tasolta tasolle jää kuitenkin jonkun verran hämäräksi, jos vain ajattelemme, että kosmillinen Kristus-tajunta ikäänkuin omasta painovoimastaan laskeutuisi alaspäin. Mutta meidän ei ole ajateltava sillä tavalla, vaan ymmärrettävä, että noissa maailmoissa, noilla eri tasoilla on olentoja, jotka voivat lopullisesti ottaa vastaan Kristus-tajunnan omalla tasollaan. Kun esim. kosmillinen Kristus meidän maapallomme kannalta katsoen oli ensin suuressa tähtiavaruudessa, niin meidän aurinkokunnassamme ainoastaan semmoiset korkeat älyolennot, jumalalliset enkeliolennot, jotka tajunnassaan elivät puhtaassa hengen maailmassa, ottivat vastaan kosmillisen Kristus-tajunnan, joka silloin tuli eläväksi, ruumistui, inkarnoitui ja saattoi vaikuttaa siinä maailmassa.

Kun sitten kosmillinen Kristus laskeutui, niinkuin sanottiin, aurinkoon, ottivat ne suuret, korkeat jumalolennot ja enkelit, joiden yksilöllinen tajunta eli auringon maailmassa, vastaan itseensä kosmillisen Kristus-tajunnan. Ja samalla tavalla: kun kosmillinen Kristus laskeutui planeettamaailmaan, ottivat taas ne olennot, jotka siinä elivät, vastaan Kristus-tajunnan. Sama oli myös laita, kun kosmillinen Kristus laskeutui maapalloon. Alkaen yhdestä on Kristus-tajunta levinnyt toisiin, ja se työ on parast'aikaa käynnissä, sillä ihmiskunta ei läheskään kaikkien yksilöiden puolesta vielä ole omaksunut Kristusta. Kosmillinen Kristus on kyllä maapallossa ja ihmiskunnassa, mutta harvoja poikkeuksia lukuunottamatta emme yksilöittäin vielä ole ottaneet sitä vastaan.

Kosmillisen Kristus-tajunnan laskeutuminen on täten maapallomme ihmiskunnan kehityshistoriassa tapahtunut suurissa historiallisissa periodeissa, ja tekisi mieleni luoda pieni silmäys tähän niin sanoakseni metafysiilliseen historiaamme.

Kun äärettömän kaukaisena aikana – voisin sanoa H. P. Blavatskyn Salaisen Opin kanssa, että sitä on noin satamiljoonaa vuotta, – kosmillinen Kristus oli läsnä niissä jumalissa ja enkeleissä, jotka omassa tajunnassaan elivät puhtaan hengen tähtiavaruuksissa, vietti meidän ihmiskuntamme puolestaan erittäin alkuperäistä elämää. Ruumiilliset muotomme olivat mitä alkeellisinta laatua, eivätkä ollenkaan ihmismuotojen kaltaisia. Kuitenkin ihmiskunta oli olemassa – tai paremmin sanoen se luonnonvaltakunta, joka oli predestinoitu tulemaan ihmiskunnaksi, sillä kahden ensimmäisen juurirodun aikana ihmiskunnalla ei ollut vielä järkeä. Se oli niinkuin tulevaa ihmiskuntaa, mutta ei ollut yksilöitä, ei ihmisiä, ei minätajuntaa. Tämä on omituinen vaihe ihmiskuntamme kehityksessä, mutta ero silloisen eläinkunnan ja ihmiskunnan välillä on kuitenkin selvä, sillä eläinkunta oli toisessa asemassa henkeen nähden. Ihmiskunnalla oli hieno silta henkeen (aatmaan), jos niin voimme sanoa. Ihmiskuntamme näytti tähtimaailmalta, jossa loisti tähti tähden vieressä ja jonka jokainen tähti oli yhteydessä jonkun muodon kanssa. Eläinkunta taas oli kuin laaja tähtisumu, jota eivät mitkään säikeet yhdistäneet eläinkunnan muotoihin, vaan joka ikäänkuin magneettisesti seurasi eläinkuntaa. Ihmiskunnan loistavilla tähdillä oli taas kuten sanottu, selvä suhde ruumiillisessa

maailmassa oleviin muotoihin. Mutta ei ollut vielä ajatusta, järkeä, joka olisi tehnyt ihmiset yksilöiksi. Sentähden täytyy sanoa, että tällä ajalla, jolloin kosminen Kristus oli laskeutunut ainoastaan tähtimaailmaan, oli mahdotonta ihmisten saavuttaa Kristus-tajuntaa. Yksilöiden loistavat tähdet elivät Kristuksessa, mutta eivät olleet siitä itse millään tavalla tietoisia. Tänäpäivänä meitä ympäröivän eläinkunnan eläinyksilöt ovat nyt hieman samassa asemassa, sillä koko luonto elää kosmisessa Kristuksessa ja eläimetkin liikkuvat Hänessä, mutta eivät tiedä ajatuksessaan siitä mitään: on kuin niitä ympäröisi, suojelisi, pitäisi sylissään suuri rakkauden tajunta. Onhan samoin ihmisten laita. Kaikki ihmiset, jotka eivät ole tietoisia kosmisesta Kristus-tajunnasta, ovat tavallaan tällä hetkellä kuin eläimet – tavallaan, sillä heidän mahdollisuutensa ovat toisia kuin eläinten, mutta he ovat kuin eläimiä siinä merkityksessä, että „liikkuvat, elävät ja ovat Kristuksessa”, vaikka eivät siitä tiedä. Joskus semmoinenkin ihminen, joka ei ole päässyt tietoiseksi tästä salaisuudesta, voi korkeana uskon hetkenä tuntea, että rakkaus ympäröi häntä. Jo ennen olemme puhuneet siitä, miten kosminen Kristus vaikuttaa meihin ikäänkuin alitajunnasta päin eri kausina elämässämme. Sentähden merkitsee kaikille paljon, että kosminen Kristus on läsnä maapallossa.

Mutta ihmiskuntamme metafysisessä historiassa tuli hetki, jolloin kosminen Kristus laskeutui aurinkomaailmaan, ja se taso on puhtaan järjen, korkeamman ajatuksen taso. Ja koska mikään ajatus ei ole mahdollinen ilman ajattelijaa, joka järkelee, on tämä taso samalla minätietoisuuden taso. Kun ne olennot, joiden tajunta eli sillä tasolla, ottivat kosmisen Kristuksen itseensä, sai tämä seikka aikaan suuren, merkillisen tapahtuman meidän ihmiskuntamme historiassa, sillä hetki löi, jolloin maailmanjärki pelasti ihmiskunnan tietämättömyyden kurjuudesta ja eläimellisyyden pimeydestä. Ihmiskunta oli kuin eläinkunta, mutta hetki löi, ja järjenpojat, *maanasaputrat*, niinkuin sanotaan Salaisessa Opissa ja vanhoissa indialaisissa pyhissä kirjoissa, laskeutuivat ihmiskuntaan. Tämä on se ihmeellinen toinen luominen, josta muinainen viisaus puhuu suurella ponnella. Ihmiskunta oli elettyään läpi ensimmäisen ja toisen juurirodun päässyt kolmanteen, lemuralaiseen aikaan ja saavuttanut luonnon lahjana inhimillisen ulkomuodon, ja näitä oudon näköisiä jättiläisihmisiä, jotka olivat kaksisukuisia, tulivat eläinorjuuden kahleista vapauttamaan maanasaputrat, järjenpojat. Maailmanjärki laskeutui heihin vapahtajana. Tämä merkitsee, että se järkiminä, joka oli syntynyt edellisen luomiskauden eläinkunnasta ja jota varten ihmiskunta oli muodollisesti luotu ja valmistettu, se yksilöllinen järkiminä eli oikeammin sanoen ne tuhannetmiljoonat järkiminät, jotka „auringossa” olivat odottaneet tilaisuutta inkarnoitumaan siihen saakka, kunnes uudessa ihmiskunnassa ruumiit valmistuisivat, ne saattoivat nyt, kun hetki löi kolmannessa juurirodussa, ruumistua näihin ihmismuotoihin. Tämä inkarnatsioni tapahtui vähitellen, aina sitä mukaa, kuinka pitkälle ihmisminät olivat ehtineet kehittyä edellisessä luomiskaudessa (*manvantarassa*); vähemmän kehittyneet saivat käskyn ensin ruumistua, sitten pitemmälle kehittyneet. Silloin saatiin silta aikaan hengen (*aatma-buddhin*) ja inhimillisten muotojen välillä, ja ihminen sanan varsinaisessa merkityksessä syntyi, ihminen, joka on toisella jalallaan maassa kiinni, mutta toisella koettaa nousta ylöspäin – tai jonka jalat ovat maassa kiinni, mutta joka voi nostaa kätensä taivasta kohti. Ihminen, tuo ajatteleva järkiolento, joka on luomakunnan kruunu ja jonka katse voi kohota Jumalan luo, se ihminen syntyi. Ja tämä maanasaputrain inkarnatsioni tapahtui, kun kosminen Kristus laskeutui aurinkomaailmaan.

Siitä lähtien alkaa meidän ihmiskuntamme varsinaisen historia. Varhaisemmissa juuriroduissa emme itse olleet mukana ajattelevina olentoina, niissä valmistettiin meidän muotomme. Emme olleet mukana, kun fyysillistä ruumista luotiin, odotimme taivaassa käskyä ruumistua.

Ihmisminuuksien eli maanasaputrain inkarnatsioni oli tärkein tapahtuma ihmiskunnan historiassa, kun kosminen Kristus oli laskeutunut aurinkoon. Tämä aikakausi, niinkuin Salainen Oppi sanoo, alkoi noin 18 miljoonaa vuotta sitten. Sen kauemmin emme ajattelevina olentoina ole tepastelleet tämän maan päällä.

Seurasi uusi vaihe, jolloin kosminen Kristus laskeutui planeettamaailmaan eli astraalitasolle. Eri kiertotähdissä tässä aurinkokunnassa oli olentoja, enkeleitä ja täytynee lisätä, ihmisiä, niin kehittyneitä, että kykenivät ottamaan vastaan kosmisen Kristus-tajunnan. Kun täten Kristus maapalloon nähden oli astraalitasolla, tapahtui ihmiskuntamme historiassa se kauas kantava ja kauas tähtäävä käännekohta, että

toiselta tähdeltä, niinkuin Salaisessa Opissa sanotaan, saapui lähetystö tänne maapallolle. Venus-tähdellä oli ihmiskunta pitemmälle kehittyneet, ja muutamat korkealle kehittyneet olennot sieltäpäin saivat käskyn tulla tänne meidän ihmiskuntaamme auttamaan, ja sillä tavalla perustettiin Salainen Veljeskunta, ja annettiin alkuperäiselle ihmisrodulle ensimmäinen suuri uskonto eli viisauden uskonto. Kristuksen tulo aurinkoon ja hänen laskeutumisensa planeettoihin kulkivat ajassa lähellä toisiaan, sillä, niinkuin kerrotaan, Salainen Veljeskunta tuli perustetuksi maan päälle pian sen jälkeen, kun järjenpoikien ruumistuminen oli tapahtunut. Oikein sanotaan: „kaikki on Kristuksesta lähtenyt ja kaikki on Kristuksen käskystä tapahtunut”. Kosmillinen Kristus on aina ollut kaiken takana. Salaisen Veljeskunnan perustamisen kanssa alkaa ihmisrotomme varsinainen historia ja sen seikkailurikkaat ajat. Alkuajat ovat vielä historian takaisia aikoja. Ei ole tunnettuja muistomerkkejä, ei kirjaanpanoja niiltä ajoilta, joten suurin osa ihmiskunnan historiasta on hämäryyden peitossa – nykyisen tietemme kannalta. Kuitenkin historiallinen tutkimuksemme vuosi vuodelta tunkee pitemmälle ajassa taaksepäin. Viime vuosikymmeninä on tehty niin merkittäviä löytöjä esim. Egyptistä, Kreikasta, Babyloniasta, Indiasta, Etelä-Amerikasta ja täältä Europasta, että tieteelliset tutkijamme ovat esim. vakuutetut siitä, että ihminen on ollut miljoonia vuosia olemassa ja että korkeata sivistystä on ollut olemassa esim. Egyptissä pitkiä aikoja ennenkuin „maailma luotiin” lapsuutemme uskon mukaan, vaikka minunkin lapsuudessani jo koulussa opetettiin, ettemme saa liian kiinteästi pitää kiinni keskiaikaisista käsityksistä. Tieteelliset tutkijamme sanovat, vaikka ovatkin lukuihin nähden varovaisia, että kymmenentuhatta vuotta sitten ihmiskunta oli yhtä sivistynyt kuin nyt. Kun Minoksen palatsi Kretassa yhtäkkiä löydettiin – ennen pidettiin sitä vain taruna, – huomattiin, että prinsessan huoneistossa oli m.m. peräti nykyaikainen vedellä käypä mukavuuslaitos, ja Egyptin muinaisuutta tutkiessa on käynyt selville, että siellä oli käytössä sähkö ja puhelin, vaikkei julkisesti. Semmoisia keksintöjä pidettiin pyhinä, sentähden niitä käyttivät vain kuninkaat ja korkeat papit. Samaten pidettiin salassa erinäisiä opillisiä asioita. Nykyään opetetaan joka ikisessä kansakoulussa, että aurinko on kiinteä kohta meidän aurinkojärjestelmässämme ja että maapallo kiertää sitä. Muutamia satoja vuosia sitten opetettiin, että maapallo oli kiinteä, aurinko ja muut tähdet sitä kiersivät. Kirkko poltti heti sen, joka uskoi toisin. Giordano Bruno, joka yliopistoissa edusti uutta oppia, että maapallo kiertää aurinkoa, joutui lopulta Rooman inkvisitionin käsiin ja poltettiin, vaikkei hän sitä oppia ollut keksinyt. Galilei ja Kepler, jotka sen opin toivat maailmaan, vaikeasti välttivät saman kohtalon. Galilei sai julkisesti vanhoa, että „kyllä aurinko kiertää maapalloa, eikä maapallo aurinkoa”. Hän sillä pääsi vapaaksi, mutta sanoi oikeudensalasta poistuessaan: „Ja kuitenkin se kiertää.” Aikoja ennen opetti maapallon kiertokulkua viisas Pythagoras omassa koulussaan, mutta hänen oppilaansa saivat luvata pitää asiat salassa. Samoin oli muinaisessa Indiassa – ja aikojen vieressä on Salainen Veljeskunta yleensä varjellut vanhaa tietoa joutumasta ennenäikaisesti rahvaan käsiin. Omin ponnistuksin on ihmisten vähitellen voitettava totuuden tieto.

Kun katselemme ihmiskunnan historiaa siitä lähtien, kun kosmillinen Kristus laskeutui planeettamaailmaan, huomaamme selvästi, millä tavalla se on vaikuttanut ihmiskuntaamme. Siitä lähtien alkoi näet horoskooppien aika, toisin sanoen silloin alkoivat planeetat vaikuttaa voimakkaasti maapallomme kehitykseen, ja ihmiskuntamme varsinainen karma pantiin alulle, sillä ihmiskuntamme ja jokaisen yksilön astraalis-mentaalisenaan auran vaikuttaa kosmillinen Kristus-voima planeettojen kautta.

Suuret voimat myllertävät ihmiskunnan alitajunnassa. Sen ylitajunnassa on alituinen kirkkaus, joka pyrkii ihmiskunnan sisään, ja siinä kirkkaudessa asuu kosmillinen Kristus. Mutta paljon ennen kuin kosmillinen Kristus pääsi tähän fyysilliseen maailmaan, vaikutti se erinomaisen voimakkaasti maapallomme astraaliruumiissa ja ihmiskunnan alitajunnassa. Viittaan tosiseikkaan, jonka jokainen pyrkijä tuntee omasta kokemuksestaan. Kun maallisessa vaelluksessamme heräämme korkeamman elämän tajuntaan, käännyimme, päätämme kulkea kaitaa tietä ja pyrkiä Jumalan luo, mitä silloin tapahtuu? Silloin ensinnäkin jokaisen ihmisen sisässä nousee pinnalle, mitä hänen alitajunnassaan piilee pahaa. On aivan kuin ihminen huutaisi elämän hyvälle Kristus-voimalle: auta minua nyt ja tule minuun! Ja silloin on vertauskuvallisesti puhuen kuin valo lankeaisi häneen: ei mikään pysy peitossa, mikä on piillyt sielun sokkeloissa, kaikki nousee pinnalle, heikkoudet, paheet, synnit, ja pyrkijä kulkee mielestään taaksepäin. „En ole koskaan tiennyt, että minussa on näin paljon laiskuutta, tyhmyyttä, huonoutta, – en pääse mihinkään.” Toiseksi vakavasti pyrkivä

ihminen joutuu useinkin ulkonaisen karmansa suhteen vaikeuksiin, onnettomuudet kohtaavat häntä, taakka laskeutuu hänen hartioilleen, on kuin elämä kävisi häneen kovasti kiinni ja puistelisi häntä, hän kadottaa omaisuutensa ja rakkaimpansa, ehkä terveytensä. Viheliäiseksi ja kurjaksi hän tuntee itsensä – ja tämä kaikki sen johdosta, että hän on vedonnut Jumalaan, sanoen: „en tahtoisikun kulkea pimeydessä, tahdon kehittyä totuuden tietäjäksi, että voisin olla hyödyksi ihmiskunnalle”. Hän on kuin huutanut vanhalle karmalleen: „kaikki tulokoon minun päälleni”! Näin ollen ihminen, joka alkaa kulkea hyvän tietä, saa ensi aikoina ihmetellä: kaikki jumalat ovat hänet hyljänneet, kaikki ystävät ovat kääntäneet hänelle selkensä, koko maailma hänestä etäännyy. Mutta elämä varoittaa: „Pysy uskollisena loppuun saakka, älä heitä kirvestä järveen, tee työtä väsymättä, niin kaikki valkenee.”

Siitä saakka, kun kosminen Kristus laskeutui planeettamaailmaan, olemme ihmisinä tämmöisessä karman ja horoskooppien koulussa. Nyt itse asiassa aina taistelemme planeettoja vastaan, niitä kosmellisia voimia vastaan sisässämme, jotka ovat omiansa elvyttämään ja kiihoittamaan pahaa meissä. Itse asiassa se on kosminen Kristus-voima, joka saa meidät raivoamaan. Koska olemme tuommoisessa koulussa, rupeaa meissä myllertämään. Psykologinen huomio rikollisen ihmisen suhteen on, että hän usein tunnustaa: „minä murhasin ja panin talon tuleen, mutta en tiedä, miten se kävi; kiusaus tuli minun päälleni niin äkkiä, en osannut vastustaa, sisäinen voima pakotti minua”. Jotkut sanovat aikaisemmin tunteneensa vihaa, mutta toisilla ei ole ollut mitään edelläkäypää vihan tunnetta. Tämä on kiintoisa huomio, sillä se näyttää, että ellemme me ihmiset itse tahdo vedota hyvään ja totuuteen, siihen vapahtajaan, joka on meissä, annamme vallan planeetoille, kosmellille voimille alitajunnassamme, ja silloin todella joudumme hukkaan. Emme yritä nousta horoskooppiimme herroiksi, vaikka „tähdet vain antavat taipumuksia, mutta eivät pakota”. Ihminen on vastuussa itse, jos hän tekee pahaa, sillä hänen velvollisuutensa on varustaa itseään, valvoa, pitää niin sanoaksemme vapahtajaa kädestä, ettei lankeaisi. Jos hän ei ole varuillaan, pakottaa paha tähtiaspekti horoskoopissa hänet tekemään pahaa. Sentähden olemme koulussa.

Planeettavoimien vaikutus ei kuitenkaan ole yksinomaan paha. Kosmellisen Kristuksen vaikutuksessa planeettojen kautta voimme selvästi huomata kaksi aspektia, toisen vaarallisen, toisen kirkkaan ja sopuisen, johtuen siitä, ettei personallinen, alempi tajuntamme suinkaan ole taipuisa ainoastaan pahaan, vaan myöskin hyvään. Sentähden meidän ei tarvitse katsoa itseämme sokeiksi siihen seikkaan, että on rikollisia ihmisiä, joiden alitajunnasta nousee kaikenlaisia pahoja kiusauksia, vaan meidän on muistettava, että keskellämme on myös lahjakkaita ihmisiä, joiden alitajunnasta nousee hyviä ja kauniita inspiratsioneja. Runoilijamme, kirjailijamme, taiteilijamme ovat salaperäisten voimien alaisia; näyttelijä, joka näyttää hyvin, on inspiratsionin vallassa. Inspiratsioni tulee alitajunnan kautta, vaikka sen alku on Kristuksen vaikutuksessa korkeampaan järkeen, mutta jos inspiratsioni ei pääse puhkeamaan päiväajunnan kautta, vaan jos sen on pakko laskeutua manaloihin, vie se hulluuteen, hulluihin tekoihin. Sentähden psykologia meidän aikamme kallistuu siihen, että hulluus, rikollisuus ja nerous ovat lähellä toisiaan, koska niissä alitajuiset voimat näyttävät niin suurta osaa. Ainoastaan normaali-ihmiset, jotka elävät vain päiväajunnassaan ja joilla ei ole liikaa vetäymystä ei hyvään eikä pahaan, ovat täydessä järjessään ja terveitä olentoja. Kaikki muut, jotka ajatus- ja tunne-elämässään ovat liian heikkoja ylläpitääkseen tasapainoa, esiintyvät joko luovina neroina tai rikoksen tekijöinä tai tulevat hulluiksi. Tämä johtuu kaikki planeettavoimien vaikutuksesta, siitä, että ihmiskuntamme alitajunnassa yhä vaikuttaa kosminen Kristus planeettojen kautta astraalisina voimina, joskin Kristuksen jälkeen on vähän helpottanut niin sanoaksemme.

Dionysoksen ja Apollonin nimillä voimme symbolisoida noita kahta alitajuista voimaa ihmiskunnassa. Se virtaus, mikä on enemmän aistillista laatua ja saa aikaan tasapainon puutetta tunne-elämässä, se on symbolisoitu nimellä Dionysos; toinen virtaus, joka vaikuttaa alitajunnassamme hyvänä, tasoittavana, sopusointuisena voimana, on symbolisoitu nimellä Apollon. Apolloniset voimat tulvivat ihmiskuntaan alitajunnan kautta, mutta herättävät korkeampia inspiratsioneja, tunteita ja ajatuksia. Ne voimat ovat harmoniaa, kauneutta, ihanuutta personallisessa tajunnassamme ja niitä voimme jokainen hyvin ymmärtää. Niitä voi myös nimittää Väinämöis-voimiksi. Ja hyvänä symbolina Apollon- ja Väinämöis-voimien

hengestä on se soittokone, joka kreikkalaisilla oli lyyra ja suomalaisilla kantele, sillä juuri nämä kieliäänät, jotka värähtävät kellomaisesti, ovat apollonisia, Väinämöis-ääniä ja kuuluvat n.s. mentaalitasoon.

Dionysos-voimat taas ovat alitajunnan tunnevoimia, joita tietysti voidaan ohjata hyvään, vaikka ne helposti luisuvat pahaankin. Primitiivisissä uskonnoissa harjoitettu ekstaasi on yhteydessä Dionysos-voimien kanssa. Lappalaisilla oli noitarumpuja, joita lyötiin ja joiden ympärillä tanssittiin – dervishit tänäpäivänä tekevät vielä niin – ja tanssijat joutuivat haltiotilaan. Kun lappalaisnoita tai shamaani lankeaa loveen, hän poistuu ruumiistaan ja voi mennä vainajien luo tai toiseen paikkaan tässä fyysisessä maailmassa ottamaan selvää asioista. Sellaistahan kerrotaan lappalaisnoidista. Näistä Dionysos- eli Lemminkäis-voimista on niinkään olemassa vertauskuvallinen soitin, nim. torvi, sillä niiden tunteille on kuvaavin ääni, joka kulkee linjassa eteenpäin ja on pitkä. Kaikki luonnonkansat rakastavat yksitoikkoisia, lumoavia ääniä, jotka kaikuvat ja kauan kuuluvat samanlaisina. Ne ovat astraalisia omalta luonteeltaan. Nykyaikainen musikaalinen ihminen voi nimittää toista soittokappaletta dionysosmaiseksi, toista apolloniseksi, – mikä ei suinkaan merkitse, että toinen on huonompi kuin toinen. Dionysosmainen soitto voi olla suurta, valtavaa, traagillista, ja se tuntuu meistä luonnonvoiman kaltaiselta, nerokkaalta, repäisevältä, kun taas apolloninen taide nostaa meidät harmoniaan, taivasiin, niin että autuaallinen onni tuntuu koko meidän olemuksessamme.

Vanhoissa mysterioissa turvauduttiin aina myös Dionysos-voimiin. Vanhassa Kreikassa pidettiin suuria juhlia Dionysoksen kunniaksi. Dionysos-Bakkhos oli viinin jumala, ja bakkanaalioissa, joita vietettiin syksyllä ja joulukuussa Dionysoksen kunniaksi, annettiin myöhemmällä rappeutumiskaudella niin vapaat ohjaket näille sielullisille luonnonvoimille, että koko jumalanpalvelus muuttui pikemmin eläimellisten vaistojen palvonnaksi.

IV. LEMURIA JA ATLANTIS.

Kun kolmannen juurirodun jättiläismäiset, älyttömät ihmisolennot olivat Lemurian mantereella valmiiksi luodut, silloin kosmisen Kristuksen laskeutuminen aurinko-tasolle, niinkuin olemme koettaneet kuvata, sai aikaan sen, että me ihmisiin, jotka olimme syntyneet ihmisiin edellisessä luomiskaudessa eli kuumavantarassa silloisista eläimistä ja jotka emme enää olleet velvolliset syntymään eläimellisiin muotoihin, koska meistä oli tullut ajattelevia ihmisiin, saimme käskyn syntyä näihin Lemurian inhimillisiin muotoihin. Ja silloin tapahtui se maanasaputrain eli järjenpoikain ruumistuminen, jota myös nimitetään enkelein lankeemukseksi tai yhden osan tottelemiseksi ja suurimman osan tottelemattomuudeksi.

Oli nimittäin sillä tavalla, että kun me inhimilliset minuudet saimme käskyn kosmiselta Kristukselta ruumistua inhimillisiin muotoihin, niin ainoastaan noin kolmas osa totteli, suurin osa ei: „Emme tahdo ruumistua noihin haamuihin. Emme osaa niissä ajatella emmekä elää, niinkuin olemme eläneet minuuksina näissä taivaallisissa oloissa, puhtaan järjen maailmassa.” Kaksi kolmattaosaa näistä enkeleistä lankesi. Eivät totelleet Kristuksen käskyä.

Totuuden etsijöinä emme tietenkään asetu nuhtelevalle tai tuomitsevalle kannalle noita enkeleitä kohtaan. Voimmehan H. P. Blavatskyn kanssa yhtä hyvin ajatella, että enkelit, jotka eivät heti ruumistuneet, olivat viisaampia ja kehittyneempiä. Heillä oli suurempi halu uhrautua. He tahtoivat vielä odottaa aavistaen, että vaikeudet ja samalla siis kehityksen ja hyödyn mahdollisuudet olisivat suuremmat myöhemmin.

Sentähden he kieltäytyivät. Vähemmän kehittyneet ihmisminät tottelivat heti ja ruumistuivat valmiisiin muotoihin. Enemmän kehittyneet odottivat ja ruumistuivat vasta myöhemmin.

Enkelein eli järjenpoikain ruumistuminen kesti tietysti pitkän ajan. Se alkoi Lemurialla ja päättyi vasta Atlantiksella, neljännen juurirodun aikana. Tämä „tottelevaisuus” toisten ja „tottelemattomuus” toisten puolelta sai aikaan sen merkillisen ilmiön, jota monessa uskonnossa nimitetään syntiinlankeemukseksi. Sen kautta, että suurin osa enkeleitä ei inkarnoitunut, jäivät monet inhimilliset muodot ilman sielua, ja nämä sieluttomat ihmismuodot lankesivat syntiin, joutuivat harhateille, kun ihmiskunta jakautui kahteen sukupuoleen. He katselivat luontoa ja eläimiä ja lankesivat sukupuoliyhteyteen eläinten kanssa. Heidän jälkeläisiään ovat m.m. apinat, jotka siis eivät ole järkevien ihmisten, vaan järjettömien synnyttämiä. Lemurian järjettömät ihmiset muodostavat sen puuttuvan renkaan, jota tiedemiehet aina ovat etsineet.¹⁾

Toinen tärkeä kohta Lemurian ihmiskunnan historiassa on Salaisen Veljeskunnan perustaminen ja sen antama apu. Oikeastaan Salainen Veljeskunta ei vielä saanut syntyänsä Lemurialla. Se kuuluu pikemmin Atlantiksen aikoihin, vaikka kyllä Lemurian kolmannen juurirodun aikana korkeat, kehittyneet jumalalliset olennot toisista planeetoista, varsinkin Merkuriuksesta, Venuksesta ja Auringosta, tulivat tänne.

Lemurian jättiläiset olivat aisteiltaan toisenlaisia kuin me. Heidän näkönsä ei ollut vielä kääntynyt tähän fyysilliseen maailmaan päin. Se alkoi vasta Lemurialla kehittyä ulospäin. Alkuperäiset lemuralaiset pitivät kuin suljettuina tavallisia fyysillisiä silmiään. Silmät kuuluivat kyllä heidän inhimillisen muotonsa alkutyyppiin, mutta ne olivat kiinni. Heillä oli kolmas silmä päässä ja myöhemmin otsassa, kyklooppi-silmä, jolla he näkivät. He eivät nähneet ulospäin, vaan ainoastaan sisäänpäin, sisäiseen astraali- ja mentaalimaailmaan. Mitä siinä maailmassa oli, sen he saattoivat havaita värien ja äänien muodossa, mutta fyysilliseen maailmaan he eivät vielä voineet nähdä.

Tästä johtui, että kun auttajat, nuo korkeat, jumalalliset ihmiset tulivat aurinko-maailmassa eli aurinkotasolla meidän maapallollemme, ei heidän tarvinnut kuin astua näkyviksi astraalimaailmaan, jotta Lemurian ihmiset saattoivat heitä nähdä. Jos he sitä vastoin ottivat päälleen inhimillisen muodon fyysillis-eteerisesti, eivät ihmiset nähneet sitä muotoa. Astraalisen muodon he näkivät verrattain selvästi, erittäin ne, joilla oli minätajunta.

Tämä huomattava seikka on yhteydessä sen yleisen vanhan traditsioonin kanssa, joka puhuu yhteisestä onnen ajasta, alkuperäisestä paradiisista eli Eedenin puutarhasta. Tämä oli juuri sitä, että Lemurian alkuaikoina ihmiset näkivät sisäiseen astraaliseen maailmaan ja näkivät, että siinä liikkui heidän keskellään ihmeellisiä, jumalallisia olentoja. Jumala liikkui Eedenin puutarhassa, niinkuin asiaa kuvataan juutalaisessa Mooseksen kirjassa, ja keskusteli Aadamin ja Eevan kanssa, opetti ja nuhteli heitä. Olisi tietysti väärin ajatella, että absoluuttinen jumaluus olisi noin esiintynyt. Ne olivat noita korkeita jumalallisia olentoja, jotka auttaessaan ihmiskuntaa liikkuivat ihmisten kesken näiden astraalisilmille näkyvinä, opettaen, ohjaten, nuhdellen heitä ja viitaten heille tietä.

Tämä ensimmäinen aika oli onnen aika. Ristiriitoja ei ollut, ei sisäisiä konflikteja. Mutta ihmiset olivat kuin lapsia, jotka eivät tiedä hyvää ja pahasta, mutta luonnostaan ovat taipuvaisia sekä hyvään että pahaan.

¹⁾ Ohimennen on mainittava, että jotkut niistäkin ihmisistä, jotka olivat saaneet järjen, lankesivat. Mutta suurin osa näistä ei langennut, siitä yksinkertaisesta syystä, että ruumistuneiden joukossa oli paljon yksilöitä varhaisempienkin luomispäivien ihmiskunnista, jotka vielä tarvitsivat lisää kehitystä. Aurinko-manvantaran ihmisolentoja, joita Salaisessa Opissa nimitetään Agnishvattoiksi, tulen ja valkeuden pojiksi, syntyi paljon. Ne olivat kuin täydellisiä enkeleitä, jotka syntyivät inhimillisiin muotoihin saadakseen vielä koulua käydä. Nämä tulen ja valkeuden pojat olivat erittäin tottelevaisia, koska olivat kehittyneitä olentoja. Suurin osa heistä saavutti sellaisen inhimillisen täydellisyyden eli yhteyden Kristuksen kanssa, joka teki heidät pelastuneiksi. Heidän ei tarvinnut sitten enää syntyä maan päälle.

Sentähden tulivat koetukset, syntiinlankeemus ja elämän koulu. Täytyyhän lasten jättää lapsuus kehittyäkseen ja kasvaakseen. Viisaus ei tule ihmiselle, jollei hän opi ajattelemaan.

Mutta paradiisi-käsitteellä on syvempikin merkitys. Se merkitsee, että Salaisen Veljeskunnan korkeakoulu perustettiin maan päälle. Ei se varsinaisen koulun muodossa toiminut ennenkuin Atlantiksella, mutta sen siemen ja aate käytännöllisessä merkityksessä oli olemassa Lemurialla, kolmannen juurirodun aikana. Koulua nimitettiin silloin paradiisiksi.

Ensimmäisellä ihmiskunnalla oli yhteinen yksinkertainen kieli. Sillä oli myös yhteinen uskonto, n.s. viisaus-uskonto, joka tavallaan oli jumalallista tietoa, johtuen Kristuksen läheisyydestä. Kosmillinen Kristus oli kaiken takana puhtaan järjen aurinkotasolla. Kaikki ne ihmiset, joilla oli minuudet, olivat täten lähellä kosmillista Kristusta, – sitä lähempänä koska heidän tajuntansa ei vielä liikkunut muualla. He katselivat sisäisellä näkemyksellä olemassaolon salaisuuksia ja heidän oli verrattain helppo ymmärtää, mitä opettajat opettivat. Viisaat antoivat ikäänkuin muodon ihmisten sisäisille aavistuksille. Viisaus-uskonto oli heille siten perin luonnollinen. Toiset, sieluttomat ihmiset matkivat ilman muuta mitä he sisäisillä aisteillaan näkivät jumalallisten olentojen tekevän. Koska noilla kehittymättömillä ei ollut minätajuntaa, he alistuivat ja tottelivat, niinkuin uskolliset kotieläimet tekevät tänä päivänä.

Näin oli alkuajoina ja se oli paradiisia. Paradiisi oli se koulu, johon minuudella varustetut ihmiset joutuivat sen nojalla, että heidän keskuudessaan liikkui opettajia, jotka opettivat heitä. Ei ollut varsinaista koulurakennusta tai mysterio-opistoa, mutta taivas-maailmassa oli suojattu alue, johon järjettömien ihmisten tajunta ei ulottunut. Tähän suojattuun alueeseen pääsivät järjellä varustetut ihmiset ja siellä he ottivat vastaan suoranaista opetusta muualta tulleilta olennoilta. Se oli paradiisi ahtaammassa merkityksessä.

Mistä sana paradiisi on tullut? Kreikkalainen sana *paradeisos* merkitsee eläintarha eli puutarha. Paradiisia sanotaan myös Eedenin puutarhaksi. Sanskritin kielessä on muoto *paradeesha*, joka merkitsee vieras maa ja nykyajan sanskritissä vieras eli suljettu alue, johon ei ole pääsyä. Mutta sanan varsinainen merkitys ja alkuperä on filologien mielestä persialainen. Siinä kielessä on sana *pairadeisha*, merkiten aivan alkuperäisesti suojattu alue. Sana paradiisi alkuperäisessä merkityksessään tarkoitti näin ollen sitä suojattua tajunnan aluetta, johon ainoastaan järjellä varustetut ihmiset pääsivät kouluun. Raamatussa käytetty sana Eedenin puutarha viittaa pikemmin siihen onnen tilaan, jossa kaikki elivät. Eeden-sanaa verrataan tavallisesti kreikkalaiseen sanaan *hedonee*, joka merkitsee nautinto, onni, tarkoittaen tavallisesti aistillista onnea. Hedonistiksi nimitetään ihmistä, joka pitää yksilöllistä, aistillista onnea elämässä jonkunlaisena päämääränä. Eeden-nimitys sopii ihmiskunnan yleiselle tilalle kolmannen juurirodun ensimmäisinä aikoina, kun ihmiset elivät viattomuuden ja onnen tilassa, mutta paradiisi tarkoittaa paremmin sitä koulua puhtaan järjen maailmassa, johon oli pääsy ainoastaan niillä, jotka saattoivat minuutensa ja järkensä nojalla ymmärtää ja ottaa vastaan opetuksia.

Jos nyt siirrymme eteenpäin Lemuriasta Atlantiksen aikoihin, huomaamme kuinka ihmiskunnan asiat ovat muuttuneet. Yhä kyllä tulvi sisään uusia ihmissieluja ja minuuksia, toiset toisia älykkäämpiä, mutta ihmismuodot, joihin he saivat ruumistua, olivat syntiin langenneiden jälkeläisiä, joten niiden ruumiit olivat sukupuolisesti turmeltuneet. Ihmissielut joutuivat sen kautta kovalle koetukselle. Ovatko he niin enkelimäisiä, että ilman muuta rupeavat puhdistamaan noita fyysillisiä ja astraalisia ruumiita, vai kuuntelevatko he eläimellisyyden ääntä? Silloin useimmat eivät enkeleinä ruvenneet voittamaan, vaan kulkivat alaspäin synnissä ja kaikessa pahassa. He menivät alaspäin sitä enemmän, koska ihmiskuntaan ruumistui semmoisia ihmisolentoja ensimmäisestä luomispäivästä, jotka tarvitsivat pahan tuntemusta. Nämä eivät olleet omassa Saturnus-kaudessaan oppineet objektiivista pahaan tuntemaan, mutta ollakseen ihmisolentoja täytyi heidän tuntea sekä hyvä että paha. He syntyivät nyt Atlantikselle. He olivat komeita ja korkeita ihmisolentoja. He saavuttivat nopeasti pahan tuntemisen siten, että syöksyivät alaspäin kaikkeen itsekkyyteen niin syväälle kuin mahdollista, kunnes heistä tuli, niinkuin sanotaan, mustia maagikoita. He

olivatkin kuin luodut mustiksi maagikoiksi ja saivat ihmisiä vietellyksi mukaan suurissa joukoissa. He olivat Saatana-olentoja, jotka ruumistuivat ihmisten kesken.

Me ihmiset olimme täten Atlantiksella tilaisuudessa oppimaan kaikkea paha. Atlantis-kausi oli suurenmoisinkin kausi, mitä on ollut meidän ihmiskuntamme historiassa. Meidän elämämme on nykyään, jos vertaamme sitä Atlantiksen elämään, pientä ja mitätöntä. Atlantis-maan elämä oli upeata ja yllestä, sen kaupungit ja palatsit hohtivat kultaa ja jalokiviä, sen jumalanpalvelus tempeleissä oli satumaisen loisteliasta. Meille vielä tuntemattomia luonnonvoimia käytettiin aikaansaamaan effektejä, joiden edessä me nykyajan ihmiset häikäistymme ja mykistymme. Mutta olihan silloin ihmiskunnassa mukana olentoja, joita emme enää näe. Nyt olemme tavallisia ihmisiä, ja jos joku meistä on nerokkaampi toisia, on se sittenkin pientä verrattuna siihen kekseliäisyyteen, siihen älyn terävyyteen ja tahdon voimaan, mikä oli Atlantiksella. Saturnus-olentoja y.m. puolijumalia tavalliset ihmiset seurasivat laumottain palvoen heitä ylluonnollisina johtajina. Atlantis oli ihmetekojen kotimaa. Kaikki etevät ihmiset olivat maagikoita ja osasivat lohtia. Tästä on vielä jäljellä piirteitä inhimillisessä luonnossamme: helposti häikäistymme ja kuljemme auktoriteettien jäljissä ja uskomme sokeasti.

Atlantiksella perustettiin varsinainen Salainen Veljeskunta ja Salainen Koulu. Perustajina olivat samat jumalolennot, jotka olivat liikkuneet ihmisten kesken jo Lemurialla. Heistä on muistot jäljellä muinaisissa uskonnoissa ja mytologioissa. Tarustojen jumalat ja sankarit Apollonista Väinämöiseen ovat kaikki näitä jumalolentoja. Indialaisissa kirjoissa puhutaan seitsemästä Kumaarasta, jotka olivat toisten johtajina; he olivat pukeutuneet ikuisesti elävien nuorukaisten muotoihin. He eivät kuolleet. He olivat itse luoneet ruumiinsa. Heillä ei ollut maan päällä isää eikä äitiä. Juutalaisissa traditsioneissa puhutaan samanlaisesta pappikuninkaasta Melkisedekistä, jolla ei liioin ollut isää eikä äitiä. Hän oli siis jostain tullut tänne maan päälle. Melkisedekin koulu Atlantiksella oli ensimmäinen salainen koulu, joka välittömästi ohjasi opetuslapsiaan kosmillisen Kristuksen yhteyteen.

Kääntäkäämme nyt huomiomme kosmillisen Kristuksen omaan työhön ja kysykäämme: mitenkä kosmillinen Kristus-prinsiippi vaikutti maapallon ihmiskuntaan muinaisina aikoina? Olemme kyllä puhuneet siitä, miten kosmillinen Kristus laskeuduttuaan aurinkotasolle sai aikaan inhimillisten minuuksien syntymisen taivaallisesta lepotilastaan maanpäällisiin ihmisruumiisiin, mutta emme ole kiinnittäneet huomiota siihen, mitä Kristus-voima saattoi vaikuttaa aurinkomaailmassa meidän ihmiskuntaamme nähden. Tästä saamme yleiskäsityksen, jos muistamme missä asemassa lemuralaiset ihmiset olivat ja miten he saattoivat kehittyä.

Kun inhimilliset minuudet kuu-kauden eläinkunnasta syntyneinä ruumistuivat ihmiskuntaan Lemurialla, oli heille välttämätöntä ensin vahvistua minä-tietoisuudessa: minätietoisuus oli alussa epävarma ja hatara, mutta sen piti kasvaa ja voimistua, ja sitä varten tarvittiin apua, joka oli omiansa kääntämään ihmisten huomion ulkonaiseen maailmaan. Heidän järkensä ja ajatuksensa saattoi ainoastaan sillä tavalla kehittyä, että ihminen ikäänkuin laskeutumalla aineeseen sai yhä selvemmän ja selvemmän kuvan aineellisesta maailmasta. Eihän pienellä lapsellakaan alussa ole selvää minätietoisuutta eikä selvää käsitystä ympäröivästä maailmasta; ei hän tiedä etäisyksistä, ei hän tiedä, mistä asti ääni tulee, hänen aistimuksensa ovat epäselviä. Vasta sitä myöten, kun nämä kirkastuvat, varmistuu hänen minä-tietoisuutensa. Niin oli Lemurialla meille kaikille välttämätöntä oppia tuntemaan tätä näkyväistä maailmaa, jotta minä-tajuntamme vahvistuisi. Mutta mikä on vaarana, jos minä-tajunta saisi vahvistua rajattomasti? Vaarana on ylpeys, liiallinen itsetietoisuus ja itserakkaus. Sentähden Kristuksella aina on ollut tehtävänä vapauttaa ihmiskunnan minuus sen omasta rajoittuneisuudesta nöyryyttämällä sitä. Kosmillinen Kristus on se voima, joka nöyryyttää meitä ja vapauttaa meidät omasta itsestämme. Aurinkotasolla emme voineet saada yhteyttä kosmillisen Kristuksen kanssa, emme kehittyä henkisesti muulla tavalla kuin siten, että oma itsemme ensin vahvistui ja tuli itsetietoiseksi ja sitten luopui itsestään. Tämä oli aivan toisenlaista kuin tänäpäivänä, sillä se ei tapahtunut silloin fyysisessä maailmassa, vaan paradiisissa, ja sangen harvat siihen kykenivät. Useimmat ihmiset luonnostaan laskeutuivat yhä syvemmälle materiaan, ja siinä olivat heitä auttamassa ne olennot, jotka

eivät olleet saavuttaneet kehityksensä lopullista päämäärää aurinkokaudessa, vaan olivat jääneet luokalle. Heitä nimitetään usein ahrimaaneiksi, ja suorittaakseen inhimillisen kehityksensä loppuun olivat he syntyneet ihmisten kesken tänne. He olivat omiansa kiusaamaan ihmiskuntaa aineellisten illusionien eli valoharhojen avulla, jotka vetivät huomion fyysisen maailman kauneuksiin. Nämä kiusaajat opettivat ihmisille välttämätöntä itsetietoisuutta, mutta samalla siitä johtuvaa itsepäisyyttä ja ylpeyttä, pimitystä ja tietämättömyyttä, josta yksin Kristus saattoi vapauttaa.

Kun sitten Kristus laskeutui planeettatasolle ja vaikutti astraalitasolla ihmisten alitajunnassa, mitä kosmillinen Kristus silloin toi tähän meidän maapalloomme? Kristus toi silloin ikuisen, puhdistavan tulen astraalimaailmaan, sen tulen, joka m.m. toimii kuolemanjälkeisessä elämässä. Jokainen meistä joutuu yhä vielä kiirastuleen kuoleman jälkeen, ja se tuli on kosmillisen Kristuksen voima, joka puhdistaa meidän ajatus- ja tunneruumiimme kaikista himoista ja haluista ja itsekkäistä taipumuksista. Ennenkuin kosmillinen Kristus laskeutui astraalimaailmaan, ei ollut horoskooppeja, ei puhdistavaa kiirastulta kuoleman jälkeen, ei moraalista kasvattajaa. Elämä ei ollut moraalisesti kasvattava voima, niinkuin se on ollut siitä saakka, kun kosmillinen Kristus laskeutui planeettamaailmaan.

Jos nyt kysymme, mitä ihmiskunta varsinkin Atlantiksella tarvitsi, tullakseen osalliseksi Kristuksen puhdistavasta tulesta, on meidän vastattava: heille oli synty välttämätön. Mitenkä muuten olisivat voineet viisastua? Jos ei heillä olisi ollut mitään puhdistettavaa, he olisivat eläneet tietämättömyydessä. Heidän oli kehityksen kannalta langettava syntiin. Lemurialla ja Atlantiksella syntyikin ihmiskunnan keskuuteen kiusaajia, jotka olivat omiansa vetämään ihmisiä kaikenlaisiin himoihin. He olivat niitä ihmisiä, jotka eivät olleet täyttäneet omaa ohjelmaansa kuun luomiskaudessa. Niitä nimitetään usein lusifeerisiksi hengiksi. Heidän piti jatkaa kehitystään maan päällä. He eivät syntyneet tänne ihmisen muotoon, sitä heidän ei tarvinnut tehdä, riitti, kun he sisäisesti pääsivät osallisiksi ihmisten tajunnasta. Tämä tapahtui sillä tavalla, että he tulivat ihmisille jonkinlaisiksi suojelusenkeleiksi muka, mutta yhtä hyvin voisimme sanoa: kiusaajiksi. Nämä olennot, joita Mooseksen kirjassa sanotaan paradiisin käärmeeksi, olivat astraalisia olentoja ja kiusasivat ihmisiä sillä tavalla, että menivät heidän alitajuntaansa. Samoin tänäpäivänä kuuluu kiusaajan ääni. Ihminen, joka tuntee synnin houkutusta, ei näe mitään elävää olentoa, vaan kuulee äänen sisässään. Ääni, joka kiusaa, on alitajunnassa oleva karma, mutta alkuaan se oli vieras olento, joka alitajunnasta päin houkutteli ja veti syntiin ja herätti suurta ylpeyttä sanomalla: „sinun pitää kokea ja tietää voidaksesi kaiken voittoa”. He eivät itsessään olleet pahoja olentoja, he sekaantuivat kosmillisen Kristuksen käskystä meidän kehityksemme. Heidän piti itse kehittyä ja samalla vaikuttaa meihin nostavasti. He toimivat kuitenkin äänenä, joka veti syntiin, ja sentähden oli taustassa kosmillinen Kristus, joka puhdistavana tulena otti jokaisen sielun omaan purgatorioonsa. Tämä oli alkuaan astraalitasolla kuolemanjälkeisessä elämässä ja on jatkunut siellä yhä, mutta on nykyään suurena tekijänä myös fyysisessä elämässä. Yhä enemmän alkaa ihmisille selvitä: meidän ei tarvitse kuolla joutuaksemme kiirastuleen, vaan voimme joutua siihen jo täällä maan päällä. Se ihminen on onnellinen, joka sanoo itselleen: tahdon kulkea puhdistuksen koulua nyt, tahdon olla helvetissä ja kiirastuleessa nyt, että pääsen kaikesta synnistä. Silloin hän antautuu kosmillisen Kristuksen syliin nyt jo eikä odota kuolemaa puhdistuakseen.

Atlantiksen ajalla kosmillinen Kristus oli laskeutunut planeettamaailmaan ja ruumistunut niin sanoaksemme aurinkokunnan kiertotähdissä astraalisena muotona. Oli korkealle kehittyneitä jumalallisia olentoja, jotka saattoivat ottaa kosmillisen Kristuksen vastaan itseensä. Voimme sanoa, että meidän maapallollamme muualta tulleet suuret auttajat olivat kosmillisen Kristuksen ruumistumia astraalisesti, joskaan ei fyysisesti, koska olivat luoneet oman fyysisen ruumiinsa eivätkä vanhemmista fyysisesti syntyneet. He olivat opettajia ja ruumistuttivat kosmillista Kristusta, mutta eivät osanneet lunastaa tätä ihmiskuntaa, koska eivät fyysisesti siihen kuuluneet. Tästä selviää ristiriita, joka on voinut häiritä monen teosofin ja totuuden etsijän mieltä.

Minkätähden puhutaan Jeesus Kristuksen erikoisasemasta sen nojalla, että hän oli kosmillisen Kristuksen ruumistuma? Eivätkö ihmeelliset Kumaara-olennot ole kosmillisen Kristuksen ruumistumia?

Ovat kyllä, mutta ei fyysillisesti. Kosmillisen Kristuksen, voidakseen lunastaa meidän ihmiskuntamme, täytyi päästä fyysisen ihmiskunnan päivätajuntaan. Se ei ollut mahdollista muuten kuin siten, että joku ihminen ensin otti kosmillisen Kristuksen vastaan päivätajuntaansa. Ainoastaan ne ihmiset, jotka tästä meidän ihmiskunnastamme nousivat Melkisedekin koulun johdolla kehityksessä ylöspäin, saattoivat päästä kosmillisen Kristuksen yhteyteen, ainoastaan heillä oli mahdollisuus saada kosmillinen Kristus myöskin päivätajuntaan. Tämä ei onnistunut ei Lemurialla eikä Atlantiksella kellekään meidän ihmiskuntamme ihmiselle. Monet pääsivät kyllä astraalisessa tajunnassaan kosmillisen Kristuksen luo planeettamaailmaan, mutta heillä oli jälkeensä vain muisto siitä. Vasta viidennessä, aarialaisessa juurirodussa Buddha ensimmäisenä onnistui, mutta ei hänkään täydellisesti. Kosmillinen Kristus ei päässyt kyllin syvälle hänen olemukseensa, vaikka hänen päänsä oli kokonaan täytynyt Kristuksen elämällä. Hänen sydämensä ei ollut täysin sen täyttämä, sillä Buddha ei saattanut vielä tuntea muuta kuin sanomatonta sääliä. Sääli käy käsi kädessä sanomattoman viisauden ja älyn kanssa. Buddha näki, kuinka olemassaolo on kurjaa ja kauheata, kuinka moraalisesti heikkoja ihmiset ovat, kuinka vähän ihmisten järki on kehittynyt. Järki lepattaa kuin pieni liekki. Buddha itse on kuin suuri loimuava tuli ja mahdoton valkeus. Sentähden Buddhan tuli sääli ihmisiä, kun hänen valistunut järkensä näki, että elämänpyörä oli kolkko ja kylmä. Ihmisen tuli vapautua jälleensyntymisen pyörästä. Hänen tuli siitä kerrassaan pelastua ja vapautua, jotta pääsisi nirvaaniseen tajunnan tilaan.

Jeesus Kristus otti kosmillisen Kristuksen kokonaan itseensä tässä päivätajunnassa. Vasta hän saattoi nostaa viimeisen peitteen ja nähdä, että olemassaolo oli satu – suuri, ihmeellinen seikkailu, jossa täytyy olla mukana, koska siinä piili olemisen autuaallinen ja ikuinen viehätys.

On kuin Buddhan temperamentti sanoisi: Koko olemassaolo on kurjaa ja ihmiset elävät suuressa tietämättömyydessä, mutta tästä kurjuudesta heidän pitäisi päästä.

Mutta Jeesus Kristus sanoo toiselta puolen: Kuinka suurta, kuinka ihmeellistä onkaan, että ihmiset käyvät tämmöisessä koulussa, jossa on tuskaa ja riemua, mutta ennen kaikkea oppimista, niin että he elämien vieressä kasvavat ajattelijoiksi ja auttajiksi, voimakkaiksi sankareiksi, suuriksi runoilijoiksi, – ja lopulta vapahtajiksi ja hallitsijoiksi, jotka voivat toisia ihmiskuntia ja maailmoita palvella.

Tämä on tunnelmallinen ero Buddhan ja Kristuksen näkökannan välillä. Molemmat ovat tosia, mutta Jeesus Kristuksen on syvempi. Se paljastaa enemmän. Se vie lähemmäksi Jumalaa. Se vie lähemmäksi kosmillista Kristusta, Maailman Järkeä.

V. KRISTUS JA JEESUS.

Kosmillinen Kristus ei ole sama kuin meidän korkeampi minämme, vaikka välistä saattaa tuntua teosofista kirjallisuutta lukiessamme tai teosofisia puheita kuunnellamme, niinkuin esitettäisiin korkeampaa minää jonkunlaisena Kristuksena ihmisessä. H. P. Blavatsky teroittaa kuitenkin nimenomaan, että Kristus-prinsiippi, kuten hän sanoo, on *aatma-buddhi* tai vain *aatma*, siis seitsemäs ja kuudes tai vain seitsemäs prinssiippi meissä, ja että taas ylempi eli varsinainen *manas* on meidän korkeampi minämme. Mutta samalla kaikki kolme yhdessä, *aatma-buddhi-manas*, muodostavat meidän korkeamman minämme, ja sentähden voi syntyä sekä kirjoista että puheista helposti sellainen käsitys, että korkeampi minä on sama kuin Kristus. Käytännöllisesti katsoen siinä onkin jotain perää.

Jos muistamme, kuinka asiat olivat ennen Kristusta ja kuinka ne ovat tällä hetkellä, näemme selvästi eron kosmillisen Kristuksen ja korkeamman minämme välillä. Kun kosmillinen Kristus oli laskeutunut tähtimaailmasta aurinkomaailmaan, silloin se oli meidän korkeamman eli varsinaisen inhimillisen minämme tasolla ja tavallaan sen saavutettavissa, ja kun kosmillinen Kristus oli laskeutunut planeettamaailmaan, silloin se taas oli samalla tasolla kuin meidän astraalis-mentaalin sielu-ruumiimme ja oli astraalisesti saavutettavissa. Tuo saavuttaminen oli luonnollisesti vaikeata. Edellisessä tapauksessa, jolloin kosmillinen Kristus oli auringon tasolla, täytyi ruumistuneen ihmisen tajunnassaan nousta suoraan korkeampaan minäänsä, mikä kolmannessa juurirodussa oli mahdollista ainoastaan kaikista kehittyneimmille yksilöille meidän ihmiskunnastamme. Jos ken saattoi tavallisessa minätajunnassaan poistua ruumiistaan ja yhtyä korkeampaan minäänsä auringon tasolla, silloin hän myöskin saattoi yhtyä kosmilliseen Kristukseen. Kristuksen läsnäolo teki näet tämän mahdolliseksi, sillä siitä lähti koko ajan kuin valon ja lämmön, tiedon ja rakkauden ylitsevuotavia säteitä. Ja viisaus, mikä silloin oli saavutettavissa, oli korkeata laatua.

Kun kosmillinen Kristus oli planeettamaailmassa, oli Kristus-prinsiippi saavutettavissa jo astraali-ruumiissa. Tämä tapahtui sillä tavalla, että ihminen harjoitti ja treenasi itseään, kunnes hän tajuisena pääsi ulos fyysisestä ruumiistaan astraaliruumiiseensa. Saatuaan siten astraalisen ruumiinsa elähytetyksi ja personoiduksi, oli hänelle mahdollista päästä kosmillisen Kristuksen kanssa kosketuksiin, jopa yhteyteen. Tämäkin oli vaivalloista, vaikeata ja ankaraa itsekasvatusta. Vanhoissa mysteριοissa sitä sanottiin puhdistukseksi, kreikaksi *katharsis*.

Ihmiskunnan tila ennen Kristusta oli henkiseltä kannalta katsoen ylen vaikeata, miltei surkuteltavaa, ja tuli yhä vaikeammaksi, kuta enemmän ihmisten tajunta näkö- y.m. aistien kehittyessä juurtui kiinni näkyväiseen maailmaan. Ihmisten sieluntila tuli todella surkeaksi, sillä he tunsivat päivätajunnassaan, kuinka kykenemättömät olivat pelastumaan pahasta. Vapahtajaa ei ollut. Heidän täytyi käydä läpi suuria mysteriokokeita ja pitkäjänteistä puhdistusta, jos he tahtoivat toisessa maailmassa, siis melkein kuin unessa eli transissa tulla osallisiksi pelastuksesta. Mutta harvat sitä jaksoivat, huolimatta siitä, että nykyisessä juurirodussa silloin tällöin ilmestyi profetioita muistuttamaan ihmisiä siitä, että vaikka he eivät silmillänsä nähneet muuta kuin fyysisen todellisuuden, he itseasiassa olivat henkiolentoja, joiden tehtävänä oli pyrkiä pois näkyväisestä ja muistellen kuoleman maailmoita ja kuoleman takaisia asioita, pyrkiä Jumalan luo.

Kuinka toista on tänään! Tänään kosmillinen Kristus, Jumalan Poika, Jumalan ajatus ihmisestä, Jumalan kuva ihmisestä, on laskeutunut fyysilliseen maailmaamme. Ei suorastaan tähän näkyväiseen maailmaan, mutta siihen fyysisen maailman näkymättömään puoleen, jota nimitämme eetterimaailmaksi. Eetterimaailmaan laskeutuneena on kosmillisen Kristuksen tajunta jokaisen ihmisen takana. Emme ole enää heitetyt yksin, niinkuin ihmiset olivat ennen, nyt on vapahtaja ihmiskunnan luona ja ihmiskunnan sydämen takana, jopa voisimme sanoa ihmiskunnan sydämessä. Ja vapahtaja, joka on niin lähellä meitä, että hän voi tulla mystilliseksi Kristukseksi kelle tahansa, vapahtaja kolkuttaa jokaisen yksilön sydämelle ja omalletunnolle. Me ihmiset voimme nyt päivätajunnassamme – tavallisina ihmisinä tässä maailmassa – päästä kosketuksiin kosmillisen Kristuksen kanssa. Omaksumme uskossa Kristuksen, voitamme epäilykset, saavutamme sisäisen armon ja rauhan.

Tämä Kristuksen vastaanottaminen tapahtuu parhaiten sillä tavalla, että tutustumme Jeesus Kristuksen opetuksiin ja koetamme niitä noudattaa. Avaamme sydämemme Kristukselle, niin että Kristus-elämä tulee meihin ja elähyttää meitä. Mitä tämä kosmillinen Kristus muuttuessaan ihmisessä mystilliseksi Kristukseksi saa aikaan? Sen se vaikuttaa, että pyrimme päivätajunnassa yhteyteen korkeamman minämme kanssa. Korkeamman minämme luo voimme päästä Kristuksen avulla. Siinä on pelastuksen salaisuus. Kun sanotaan, että ihminen ei voi omin voimin mihinkään päästä, on tämä liioiteltua, sillä ennen Kristusta ihmisen täytyi omin voimin päästä Kristuksen luo. Ja vanha tie on vieläkin ihmisille avoin. Voimme omin voimin puhdistaa itseämme ja päästä ulkopuolella fyysisistä ruumista Kristuksen yhteyteen. Se on vaikeata, mutta se on mahdollista. Mutta samalla on olemassa tämä toinen pelastuksen mahdollisuus. Ihminen avaa sydämensä Kristukselle nyt tässä päivätajunnassa ja silloin Kristus-prinsiippi ihmisessä auttaa häntä ja antaa

hänelle voimia pääsemään korkeamman minän yhteyteen, ja kun hän on saavuttanut korkeamman minänsä ja lopulta suorittanut mystillisen avioliiton kahden minänsä välillä, korkeamman ja alemman, niin että hänellä ei ole enää mitään alemmaa minää, silloin hän minuuden maailmassa pyrkiessään eteenpäin pääsee tietoiseen yhteyteen Kristuksen kanssa. Tämä kaikki tapahtuu päivätajunnassa, ei transeissa, ei loveen lankeemisissa tai ekstaaseissa. Ja kun tämä yhtyminen Kristukseen on tapahtunut, silloin sanotaan, että mystillinen Kristus on ihmisessä syntynyt.

Kuinka asiat ovat kehittyneet tämmöisiksi? Millä tavalla kosmillinen Kristus pääsi laskeutumaan tähän ihmisen päivätajunnan salattuun maailmaan? Ei alitajunnan maailmaan, vaan päivätajunnan yläilmoihin. Ihmisen päivätajunnassa on muodostunut taivas, josta säteilee Jumalan armoa ihmiseen. Se ei ole hänen alitajuntansa, jossa kosmillinen Kristus on ollut kauan, vaan taivas päivätajunnan takana. Kuinka kosmillinen Kristus siihen saattoi laskeutua?

Se ei todella käynytkään päinsä muuten kuin sen ihmeellisen tapahtuman kautta, jota nimitämme Jeesus Kristuksen suureksi pelastustyöksi. Jotta kosmillinen Kristus saattaisi laskeutua tähän meidän eetterimaailmaamme, täytyi jonkun ihmisen ensin ottaa kosmillinen Kristus vastaan. Niinhän kävi aina toisissakin maailmoissa. Kun kosmillinen Kristus laskeutui astraaliseen maailmaan, tapahtui tämä siten, että planeetoissa oli korkeampia olentoja, jotka ottivat Kristuksen vastaan. Fyysillisenkin maailman suhteen on edellytys täytynyt olla sama. Jonkun ihmisen täytyi ottaa hänet vastaan. Suuret profeetat sitä yrittivät ja suuret profeetat aina jonkun verran ottivat Kristuksen vastaan itseensä. Mutta vasta Jeesus Natsarealainen oli se valittu astia, joka ensimmäisenä otti kosmillisen Kristuksen vastaan omaan päivätajuntaansa ja omaan olemukseensa. Siten hän tuli veljistä vanhimmaksi. Siten hän tuli toisten pelastajaksi. Siten hänestä tuli „Kristus” ennen muita.

Tahdon kiinnittää huomiota pariin kohtaan, jotka käytännöllisen okkultismin kannalta selvittävät meille tuota suurta inkarnationimysteriötä.

Merkillinen kokemus jokaiselle ihmiselle on Kristuksen avulla päästä korkeamman minän yhteyteen. Se on ihmeellinen tapahtuma hänen elämässään. Siinä on mukana jotakin yliluonnollista. Jotakin salaperäistä ja selittämätöntä. Siinä näet ihminen objektiivisen ulkokohtaisen realistisesti näkee korkeamman itsensä. On kuin kaksi olentoa. Hän itse on personallinen minä, joka kauan on kaivannut vapaata. Toinen on ylempi, henkinen minä, joka hänelle nyt elävänä näyttäytyy. Ei hän silti tiedä, näkisivätkö toiset ihmiset tämän hänen toisen minänsä, vaikka se tulee hänen luoksensa objektiivisena olentona. Pikemmin ja mieluummin hän otaksuu, että näky ja kokemus on yliluonnollista laatua. Joka tapauksessa se on hänelle itselleen objektiivinen kokemus. Hänen kaksoisminänsä tulee hänen luoksensa taivaallisena olentona ja nostaa hänet itsensä luo.

Mainitsen tämän seikan nykyajan ihmisen kokemuksista, sentähden että meillä on olemassa tieto siitä, millä tavalla asia tapahtui Jeesukselle. Se näet tapahtui Jeesukselle sillä tavalla, että toisetkin sen näkivät. Tämä asia on kerrottu draamallisella voimalla Pistis Sophiassa.²⁾

Kertomus on tällainen: Eräänä päivänä Maria, Jeesuksen äiti, oli sisällä huoneessa Jeesuksen ollessa isänsä kanssa pellolla. Jeesus oli silloin 12-vuotias. Äkkiä Maria näkee Jeesuksen tulevan huoneeseen. Maria ainakin tunsu tulijan Jeesukseksi. Mutta se oli niin loistava Jeesus, että Maria hämmästy. Tuo olento sanoi: „missä on minun veljeni Jeesus?” Ja Maria vastasi: „Jeesus on ulkona pellolla, mutta minä menen häntä hakemaan, odota täällä.” Itsekseen hän ajatteli: „mitä tämä on? Varmaan joku taivaallinen olento. Mutta miksi se on niin Jeesuksen näköinen?” Hämmennyksissään Maria – vähän naiivisti – sitoi taivaallisen vieraan „sängyn tolppaan”, jottei se lähtisi pois sillä aikaa, kun hän itse meni Jeesusta hakemaan, sillä hän oli

²⁾ Pistis Sophia, joka on suomenkin kielellä olemassa, on okkultisesti sisältörikas kirja, josta Kuthumi, eräs teosofisen liikkeen Mestareista, sanoi, että se on suurin tietojen lähde, mitä kristikunnassa on ollut olemassa.

vieläkin epävarma, oliko tulija Jeesus vai eikö. Mutta pelloille tultuaan hän näkee Jeesuksen ja Joosefin ja ilmoittaa, että kotiin on tullut joku, joka on aivan Jeesuksen näköinen ja tahtoo häntä tavata. „Minun veljeni”, huudahtaa Jeesus, „mennään”. Joosef lähtee mukaan ja kaikki menevät sisään. Siellä on yhä toinen, ja Maria sekä Joosef ihmettelevät molempien yhdennäköisyyttä. Mutta nuorukaiset huudahtivat ilosta ja riensivät toistensa syliin, suutelivat toinen toisiaan ja – molemmat sulivat yhteen, toinen jäi ja toinen hävisi, mutta hävisi toiseen.

Mainitsen tässä yhteydessä vielä erään seikan. Jeesus oli 12 vuoden ikäinen. Se merkitsi itämailla, että poika tuli sukupuoli-ikään; hän tuli sukupuoli-olennoksi. Kun sukupuoli-ikä herää ihmisessä, hän alkaa ikävöidä rakkautta. Hän kaipaa toista olentoa, jota hän saisi rakastaa ja joka rakastaisi häntä. Se on luonnollista ja välttämätöntä, ja kaipuu herää yhdessä sukupuolielämän kanssa. Mutta ihminen tuntee itsensä puolinaiseksi olennoksi kaivattessaan toista, ja sentähden Jeesus sai oman toisen puolensa juuri silloin. Sillä se, mitä kaipaamme, ei ole oikeastaan toinen olento sukupuolisesti, vaan se on täydellisyys ja ehjeys. Kaipaamme oikeastaan korkeampaa minäämme, mutta koska emme ole vielä rakkauden läksyä oppineet, tulemme maailmaan syntyessämme sukupuoliolennoksi ja ikävöimme silloin toista ihmistä. Okkultis-psykologisesti katsoen me kuitenkin kaipaamme itseämme kokonaisuutena, ehjänä olentona, joka ehjyys tulee ihmiseen, kun hän yhtyy korkeampaan minäänsä. Jeesukselle lemmen kaipuu ei ollut välttämätön, hän oli jo oppinut täydellisesti rakastamaan.

Jeesus oli oppinut edellisissä elämässään rakkauden läksyn. Hänen korkeampi minänsä oli ihana olento, ja hän sai nyt tässä palestiinalaisessa elämässään jo nuorena yhtyä korkeampaan minäänsä ja tulla yhdeksi olennoksi sen kanssa. Hänen ei tarvinnut kokea minkäänlaisia lemmen seikkailuja. Hän oli pyhä ja puhdas olento. Hän oli läpeensä puhdas, mutta samalla läpeensä inhimillinen. Hän osasi tuntea samalla tavalla kuin muut ihmiset, mutta hänessä ei ollut lemmen kaipuuta eikä rakkauden ikävää. Hän oli täydellisesti loistava ja ehjä olento. Hän kaipasi ainoastaan opetuslapsia, ihmisiä, jotka tahtoivat ottaa häneltä vastaan henkistä apua ja armoa. Sentähden tällä pienellä episodilla Pistis Sophiassa on erittäin okkultinen sisältö. Täytyy ihmetellä, että on niin syviä asioita voitu kirjoittaa.

Vielä on eräs seikka, josta tahdon vähän puhua. Se koskee Jeesus Kristuksen kuolemaa, jota kristikunta pitää tärkeimpänä momenttina pelastustyössä. Tämä katsantokanta on yksipuolinen, sillä suuri pelastusdraama alkoi silloin, kun Jeesus antoi itsensä kosmille Kristukselle, ja se draama jatkuu yhä. Jeesus Kristus elää tänäpäivänä ja personoi aikojen loppuun saakka elämän ja hengen voittoa kuoleman ja aineen yli. Kristus on jatkuvasti ristiinnaulittuna. Tämä tulee näkyviin siitä, että kun Jeesuksen personallisuutta ja inkarnationsia Palestiinassa tutkii luonnon muistista (*akaashasta*), ei löydä hänen ympäriltään semmoista auraa, kuin on toisten suurten profettojen ympärillä. Kun esim. katsoo Buddhan elämää ja personallisuutta, löytää hänen ympäriltään erinomaisen suuren ja mahtavan auran, kilometriä pitkän. Toisillakin profetoilla on suuret ja kauniit aurat. Psykkiset ihmiset, jotka ovat kehittäneet itsessään astraalisia aisteja, arvostelevat suurten henkilöiden suuruutta heidän aurojensa mukaan. Buddhasta sanovat, että hän on ihmisenä kaikista suurin, koska niin suurta auraa ei ole kukaan muulla.

Kun he nyt etsivät Jeesus Kristuksen auraa, huomaavat, ihmeekseen, ettei hänellä näennäisesti ole mitään auraa. Mistä tämä johtuu? Se johtuu siitä, että Jeesus Kristuksen personallinen aura on haihtunut kosmilleen Kristukseen ja tullut koko maapalloa käsittäväksi auraksi. Hänen auransa on koko maapallomme aura, ja kosminen Kristus on siinä ristiinnaulittuna Jeesuksen kautta.

Kosminen Kristus on aina ollut ristiinnaulittu. Jos menemme ajassa taaksepäin vaikkapa miljoonia vuosia ja katselemme kosmista Kristusta ylemmältä tasolta, näemme hänet suurena ristinä avaruudessa. On kuin elävä henkikinä olisi ristillä avaruudessa. Näin kuvataankin asioita vanhoissa uskonnoissa. Platon esim. puhui ihmisestä, joka on avaruudessa roomalaisen 10, siis X:n eli ristin muodossa, joka on kosmisen Kristuksen symboli.

Risti on vanha pyhä symboli ja kuuluu oleellisesti kosmilliseen Kristukseen. Jeesus Kristus oli se ihminen, jossa kosmillinen ristiinnaulitseminen toteutui fyysillisen maailman eetteriaurassa. Eetterimaailma on salaperäisin näkymättömistä aineellisista maailmoista. Se on salaperäisin ja vaikein tutkia. Sitä eivät voi tutkia nekään, jotka lukevat akaashasta eli luonnon muistikirjasta. Ainoastaan ne selvänäkijät ja psyykkisesti kehittyneet ihmiset, jotka ovat päässeet yhteyteen kosmillisen Kristuksen kanssa eetterimaailmassa kulkemalla Jeesuksen uutta tietä, voivat nähdä sen suuren kosmillisen draaman ja ristiinnaulitsemisen, joka tapahtui Jeesus Kristuksen kautta. Ainoastaan he voivat nähdä, kuka Jeesus Natsarealainen oli, mikä hänen tehtävänsä oli ihmiskunnan historiassa ja mikä oli hänen suhteensa kosmilliseen Kristukseen. Ilman Jeesus Natsarealaista emme voi Jeesus Kristusta löytää.

Ajanlaskumme ensimmäisinä vuosisatoina kristityt gnostikot koettivat ymmärtää näitä asioita, jotka jäivät salaisuudeksi profanum vulguselle ja joita ei tavallisille kristityille voinut kertoa. Gnostikot omaksuivat sen näkökannan, että pelastusdraama tapahtui *en dokee* eli harharuumiissa (doketismi). Koko Jeesus Kristuksen esiintyminen maan päällä oli harhaa. Se ei ollut fyysillistä todellisuutta, se oli vain tuota ristiinnaulitsemista eetterimaailmassa. Tämä oli totta, mikäli se kuvasi eetterimaailman tapahtumaa, mutta fyysillistä todellisuutta silmälläpitäen doketismi on väärä katsantokanta sanoessaan, että Jeesus Kristus oli vain eetteriolento. Jeesus oli todellinen fyysillinen ihminen, joka kuoli ristinpuulla. Hänen ristiinnaulitsemisensa oli fyysillinen komplementti eetteriselle draamalle, ja samalla hänen kuolemansa oli historiallinen teko, jolla hän näytti maailmalle moraalinsa sisimmän ytimen.

Jeesus olisi voinut, jos hän olisi tahtonut, tulla juutalaisten kuninkaaksi. Oli paljon juutalaisia, jotka uskoivat, että Jeesus oli odotettu Messias, joka voisi hallita koko maailmaa. He olivatkin valmiit huutamaan Jeesuksen kuninkaaksi. Juudas möi Jeesuksen siinä toivossa, että Jeesus astuisi näkyviin omassa loistossaan, tulisi kuninkaaksi ja valloittaisi koko maailman.

Sentähden Jeesus tahtoi – ja hänen täytyi elää ja toteuttaa koko se uusi, joka hänestä alkaisi, kosmillisen Kristuksen elämä, joka ei ole missään ulkonaisessa mahtavuudessa, vaan siinä että ihminen tunnustaa Isän Jumalan kuninkaaksi. Ei ole olemassa muuta todellista hallitsijaa kuin se, joka on taivaissa. Ihmiset ovat maan päällä veljiä, vapaita ja tasa-arvoisia totuuden edessä. Se on Kristuksen unelma ja sen toteuttaminen on pantu alulle Jeesuksen kuoleman kautta.

Jeesus Kristus meni kuolemaan sitä varten, että kaikki menisi hyvin. Hyvä ja ainoastaan hyvä lopulta voittaa. Me ihmiset uskomme hyvään monella tavalla, ja kun mielessämme näemme jotain hyvää, pyrimme valtaan sitä toteuttaaksemme, panemme kumouksia toimeen ja pakotamme toisia siihen hyvään. Tämä on suuri erehdys. Olemme paljon verta vuodattaneet ymmärtämättä, että hyvää ei toteuteta pahalla. Ei koskaan rauha tule sodalla ja väkivallalla.

Luokaamme lopuksi yleissilmäys kosmillisen Kristuksen työhön. Mitä Kristus on saanut aikaan? Laskeutuessaan auringon tasolle, minuuden maailmaan, kosmillinen Kristus vapauttaa ihmisminän totuuden kautta valheen ja ylpeyden harhoista. Minuuden on kuljettava nöyryyden koulua, sillä sen voittama vapaus ei ole yltiöpäistä vallattomuutta, vaan iloista antautumista jumalalliselle välttämättömyydelle, joka on totuus. Vapaus on vain totuudessa. Se on elämän laki.

Kosmillinen Kristus laskeutuessaan astraalimaailmaan ja ruvetessaan vaikuttamaan alitajuntaamme luo elämän helvetit ja kiirastulet, koko sen puhdistustulen, joka pesee pois meidän syntimme ja itsekkyytemme. Jos emme elämässä maan päällä tahdo itseämme kasvattaa, joudumme helvetteihin ja manaloihin kuoleman jälkeen – ja ne puhdistavat sydämemme saastasta ja häijyydestä. Puhtaassa sydämessä elää vain hyvyys.

Kosmillinen Kristus laskeutuessaan eetterimaailmaan nostaa pinnalle taivaallisen elämänlain, jota emme enää voi paeta ja jonka kanssa emme enää voi olla piilosilla. Tämä taivaallisen elämän laki, joka nyt koskee maallisiakin oloja, on rauha ja rakkaus: ei väkivalta, ei sota, ei pakko, vaan vapaehtoisen kärsimys ja

kestäminen ja horjumaton usko siihen, että totuus ja rakkaus lopulta voittaa. Positiivinen rakkaus ja auttamishalu kaikessa. Rauha ja rakkaus.

Ihmisten elämässä vallitsevat nämä lait. Lemurian ajoista lähtien totuus, Atlantiksen ajoilta puhtaus ja hyvyys ja Jeesus Kristuksen ajasta lähtien rauha ja rakkaus. Suurin synti on nyt viha ja väkivalta, sillä elämä näkyväisessäkin maailmassa on muuttunut Kristuksen jälkeen, – rakkaus on nyt tässäkin korkein ja mahtavin voima.
